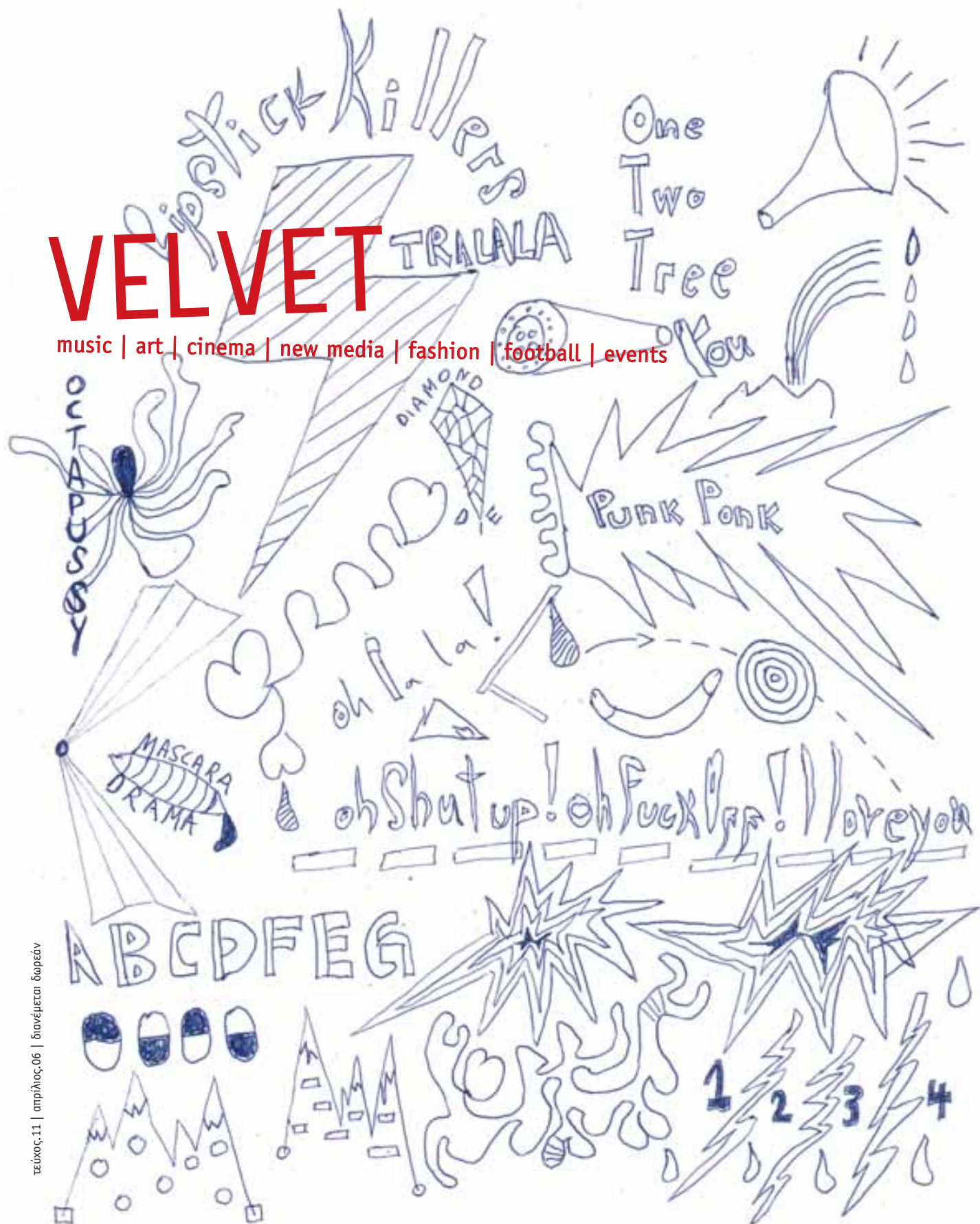

VELVET

music | art | cinema | new media | fashion | football | events

FOOTBALL

IS LIFE .by VELVET magazine

Ποδόσφαιρο
από άλλο
πλανήτη!

Η νέα έκδοση
του περιοδικού VELVET
σύντομα κοντά σας!

FOOTBALL
IS LIFE .by VELVET magazine

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Το ένδοξο παρελθόν του κυρίου Linklater | Films there...
Stranger Than Film... | ...Films here | Porn ! Porn ! Porn !

art./10

Intothepill.net | thelossproject.net | Architectural Transparencies |
"dt" at Qbox Gallery | Lucky 13 Questionnaire

Critical Art Ensemble -

new media./18

b-sides./20

Kid Loco | Bruxelles ma belle! |
What would have happened if... | Pick-up | Indie labels

Lifestyleddeath | The moment

size./26

Sankt Pauli: Punk Rock Ist Nicht Tot!

kick-off./28

pot pourri./30

VELVET
τεύχος.11 / απρίλιος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωάνες
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)
Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου
Διαφήμιση:
Κατερίνα Ζωγράφου
Διαφήμιση Θεσσαλονίκης:
Μαρίτσα Δασκαλάκη
Δανάη Βαρδαλή

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρης Ιωάνες
(art)
Ξένια Καλπακτσόγλου
Χριστόφορος Μαρίνος
(camera)
Νατάσα Πανναράκη
Αντρέας Κίκπρας
(new media)
Δάφνη Δραγώνα
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσέας Νικητιανός
Γιάγκος Κολιοπάνος
(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
(kick-off)
Αντρέας Κίκπρας

Συνεργάτες:
Ηλίας Παπαχαριάς
Dr. Faux
Νίκος Λιάσκας
Μαρίλενα Σαλαμάνου
Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος
Δανάη Βαρδαλή

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
T / F: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

Αποφασίσαμε εξ' αρχής να ασχοληθούμε μόνο με τα πράγματα που αγαπάμε... και να αγνοήσουμε όλα αυτά που μας εκνευρίζουν (και είναι πάρα πολλά...), αρκετά ασχοληθήκαμε με τις βλακείες... ας τους αφήσουμε στη μιζέρια τους... ας προσπαθήσουμε να βγάλουμε στην επιφάνεια όλα αυτά τα νέα, φρέσκα, δημιουργικά πράγματα που για διάφορους λόγους μένουν στην αφάνεια...

Ξεκινήσαμε από το μηδέν... είμασταν τελείως άσχετοι με τα εκδοτικά πράγματα... μιλάγαμε με ανθρώπους του «χώρου» και λέγαμε βλακείες (ακόμα λέμε...) και μας κοιτάζανε σαν Ούφο (so 80s...) αλλά ok... το κάναμε... you don't need skills, just the desire!.. καλά, εδώ που τα λέμε χρειαζεσαι και skills, αλλά άμα το θέλεις πολύ τα αποκτάς... εδώ δεν μιλάμε για το τέλειο... μιλάμε για τα λάθη που αγκαλιάζουν, συνιστούν, αποτελούν τη δημιουργία... για το απρόβλεπτο επί σκηνής...

Χορτάσαμε PR, ξεμέθυστους «επαγγελματίες» καλλιτέχνες, ατελείωτα play backs, play lists... χορτάσαμε «μεγάλες» επιτυχίες, «μεγάλες» καριέρες, «μεγάλους» Star, «μεγάλες» ουτοπίες, «μεγάλες» κουβέντες από «μεγάλους» ανθρώπους...

Ψάχνουμε τη μαγεία στο μικρό, στο απλό, στην ατσούμπαλη ομορφιά του ενστίκτου, στο κοντινό... δίπλα μας... στο χαμόγελο αυτού που αγαπάς και πας σπίτι σου και το κάνεις τραγούδι, ποίημα, σχέδιο, φρικασέ... και το επιστρέφεις έτσι σε όλο τον κόσμο...

arrivederci

1 YEAR VELVET

Το Face αυτού του μήνα είναι το VELVET (αν δεν παινέσεις το σπίτι σου...) Σας υπενθυμίζουμε τα εξώφυλλά μας που έγραψαν ιστορία (και καλά τώρα...) Θα τα πούμε στις 15 του Απρίλη στο Booze...

Το ένδοξο παρελθόν του κυρίου LINKLATER

της Νατάσας Γιανναράκη

camera./06

Ο Richard Linklater είναι ένας από τους σημαντικότερους και πιο αγαπημένους δημιουργούς της (όχι πια τόσο) νέας γενιάς Αμερικάνων Ανεξάρτητων κινηματογραφιστών της φουρνιάς των 90s. Ο σκηνοθέτης που γνωρίσαμε το 1994 με το «Before Sunrise» με πρωταγωνιστικό ζευγάρι τους Ethan Hawke και Julie Delpy και τους ξανα συναντήσαμε στο πρώτο sequel στην ιστορία του ανεξάρτητου σινεμά, «Before Sunset», ολοκληρώνει την τελευταία του ταινία «Fast Food Nation», βασισμένη στο βιβλίο του συγγραφέα Eric Schlosser, και καταγράφει τη γέννηση, εξάπλωση και κυριαρχία της βιομηχανίας του πρόχειρου φαγητού. Περιμένουμε εναγωνίως την προεμιέρα της ταινίας, όπως και την αμέσως προηγούμενη ταινία του Linklater, «A Scanner Darkly», που βασίζεται στο ομώνυμο μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας του Philip K. Dick και είναι μια σκοτεινή ιστορία ενός εθισμένου στα ναρκωτικά μουσικού πράκτορα, που ο Linklater «μετέφρασε» κινηματογραφικά σε

στυλιζαρισμένο animation, τεχνική που εξερεύνησε για πρώτη φορά στο «Waking Life». Μέχρι να έρθουν οι ταινίες αυτές προς τα δω στραφήκαμε στο παρελθόν του σκηνοθέτη και στην ταινία-σύμβολο της περίφημης Generation X.

Στα τέλη της δεκαετίας του '80, λίγο πριν οι Nirvana βγάλουν το Nevermind και ο Douglas Coupland γράψει το Generation X, ο Richard Linklater ζούσε στην Πανεπιστημιούπολη Austin του Τέξας, που τότε δεν βρισκόταν στον κινηματογραφικό χάρτη και ήταν κυρίως πόλη μουσικών και καλλιτεχνών, και περνούσε το χρόνο του καταβροχθίζοντας βιβλία, βλέποντας σινεφιλ ταινίες και οργανώνοντας μια κινηματογραφική λέσχη. Αφού είχε γεμίσει μια ντουλάπα με ταινιάκια μικρού μήκους για να εξασκηθεί σε τεχνικά θέματα, έκανε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία με ένα τρίποδο και μια κάμερα περιπλανώμενος στην Αμερική με τρένα και λεωφορεία. Αυτό ήταν το «You Can't Learn To Plow By Reading Books», που

κόστισε 3000 δολάρια και ο Linklater έκανε εντελώς μόνος του, με την περιστασιακή βοήθεια περαστικών. Η ταινία ασχολείται με την ιδιαίτερη ψυχολογία του ταξιδιώτη, τη δυσκολία ουσιαστικής επικοινωνίας και τις καθημερινές διαδικασίες ρουτίνας, απαραίτητες για τη συντήρηση της ζωής. Αποτελείται από μακρόσυρτα πλάνα μέσα από παράθυρα τρένων, φευγαλέες ματιές στον πρωταγωνιστή, λιγομίλητες συναντήσεις με φίλους και οικογένεια και επαναλαμβανόμενα πλάνα όπου ο ήρωας ξυρίζεται, κάνει μπάνιο, βάζει πλυντήριο ή απλά βαριέται σπίτι του. Η αίσθηση που αφήνει είναι αυτή της μοναξιάς και της περιουλλογής.

Το επόμενο του πρότζεκτ ήταν πιο φιλόδοξο και σίγουρα πολυπληθέστερο, μιας και το καστ περιλαμβάνει περί τα εκατό άτομα. Η γοητεία του «Slacker» είναι δύσκολα προσδιορίσιμη, αν και η μέθοδος του σκηνοθέτη είναι ξεκάθαρη. Θέλει να μας δείξει ένα κομμάτι της ζωής στην Πανεπιστη-

μιούπολη εκείνη τη χρονική στιγμή και μια ομάδα ανθρώπων που βαφτίζει σλάκερς, που στην κυριολεξία σημαίνει τεμπέληδες, χαλαροφάδες, αλλά που θα μπορούσε κανείς να τους κατατάξει και σε παλιότερες υποκοιτούρες, όπως τους μπήτνικς ή χίπυς.

Ο Linklater θέλει να παρακολουθήσει αυτούς τους ανθρώπους και να ακούσει τις απόψεις τους, αλλά δεν θέλει να εμπλακεί στις ζωές τους, ούτε να τους ακολουθήσει χρησιμοποιώντας κάποια πλοκή. Οπότε δανείζεται ένα τέχνασμα από τους σουρρεαλιστές: ο Μπουνιουέλ για παράδειγμα στην ταινία «Το Φάντασμα της Ελευθερίας» ακολουθούσε μια ιστορία για μία ή δύο σκηνές και κατόπιν όταν οι χαρακτήρες συναντούσαν τυχαία μια παρέα η κάμερα λοξοδρομούσε και ακολουθούσε αυτούς για λίγο, και πάει λέγοντας, μέχρι το τέλος της ταινίας. Ο Linklater κάνει το ίδιο σε πιο γρήγορο ρυθμό που του επιτρέπει να περιδιαβεί τη slacker κοινότητα του Austin. Το φιλοσοφικό υπόβαθρο της

τεχνικής αυτής εδραιώνεται στην πρώτη σκηνή, όπου ένας ευφράδης νέος (που τον υποδύεται ο Linklater) ενημερώνει έναν εντελώς αδιάφορο ταξιτζή για θεωρίες εναλλακτικών πραγματικοτήτων και παράλληλων συμπάντων: κάθε στιγμή διακλαδίζεται σε άπειρες εκδοχές της και εμείς επιλέγουμε μία από αυτές, απορρίπτοντας τις υπόλοιπες. Ενώ ο ταξιτζής αφήνει τον επιβάτη του, ένα αυτοκίνητο απομακρύνεται με ταχύτητα και περαστικοί βρίσκουν μια χτυπημένη γυναίκα παρατημένη στη μέση του δρόμου. Ενώ καλούν βοήθεια η κάμερα διαγράφει τεμπέλικα έναν κύκλο μέχρι που ανακρίζει ένα σπίτι τη στιγμή που το αυτοκίνητο που χτύπησε τη γυναίκα παρκάρι απ' έξω. Μπαίνουμε στο σπίτι μαζί με τον οδηγό του αυτοκινήτου μέχρι τη στιγμή που έρχεται η αστυνομία και τον συλλαμβάνει επειδή μόλις τράκαρε και σκότωσε τη μητέρα του. Βγαίνοντας πάλι στο δρόμο ακολουθούμε έναν άλλο περαστικό μέχρι η κάμερα να χάσει το ενδιαφέρον της για την ιστορία του και να περάσει στον επόμενο.

Η μέθοδος αυτή ακούγεται ενοχλητική αλλά το αποτέλεσμα είναι ρυθμικό, καθησυχαστικό και αστείο, καθώς ο Linklater περιδιαβαίνει ένα φαινομενικά ασύνδετο συρφετό ανθρώπων που περιλαμβάνουν έναν διαρρήκτη που το θύμα του τον καλοδέχεται και τον πηγαίνει μια βόλτα ενώ του διηγείται ιστορίες από τη ζωή του, έναν άνδρα που είναι πεπεισμένος πως ένας από τους αστροναύτες που πήγαν στο φεγγάρι είδε εξωγήινο σκάφος, αλλά η NASA του έκοψε τη σύνδεση στον ασύρματο, μια κοπέλα που προσπαθεί να πουλήσει το ΠΑΠ τεστ της Μαντόνα σε δύο γνωστούς της –η σκηνή είναι μνημειώδης για το μέρος και την εποχή που γυρίστηκε, γιατί την κοπέλα υποδύεται η ντράμερ των Butthole Surfers, μια απίθανη τύπισσα, και τους άλλους δύο δυο μέλη του συγκροτήματος Glass Eye– και πολλούς άλλους τραγουδιστές, περιπατητές, δειπνούντες, παρανοϊκούς, ζευγάρια που καυγαδίζουν, φίλους, εραστές, παιδιά και εμπνευστές θεωριών

συνωμοσίας. Η συνάθροιση αυτών των χαρακτήρων είναι οργανική σ' ένα μέρος σαν το Austin, καθώς στεγάζει το Πανεπιστήμιο του Τέξας και ως τυπική πανεπιστημιούπολη συγκεντρώνει αιώνιους φοιτητές, εκκεντρικούς καθηγητές και υποασχολούμενους διανοούμενους. Με την άρνησή τους να ενταχθούν στον ενεργητικό καπιταλισμό της Αμερικής και την επιλογή μιας υποκοιτούρας που κριτκάρι σε βάθος την πεπατημένη οδό οι σλάκερς κάνουν τη δική τους επανάσταση. Η συγκεκριμένη κοινότητα έχει μια ιδιαίτερη, «Τεξανή» χροιά με τις αναφορές στη δολοφονία του Kennedy και τον παροξυσμό πυροβολισμών του Charles Whitman, που σκότωσε 16 και τραυμάτισε 30 ανθρώπους από την κορυφή του παρατηρητηρίου του Τέξας το 1966. Και η σκηνή με τον οδηγό αυτοκινήτου που τρακάρει τη μητέρα του είναι πραγματικό περιστατικό που είχε συμβεί σε κάποιον που έμενε στη γειτονιά του σκηνοθέτη.

Κάθε ένας έπρεπε να βρει το δρόμο του με το δικό του τρόπο και το μόνο μέρος που η κοινωνία έχει αφήσει για την ανακάλυψη αυτή είναι το περιθώριο.

Στο «Slacker» φαίνονται ήδη κάποια θεματικά και στυλιστικά χαρακτηριστικά του κινηματογραφικού ιδιώματος του Linklater που συναντάμε και στις επόμενες ταινίες του, όπως τα μεγάλα, σχεδόν συνεχόμενα πλάνα (Before Sunset), οι ατελείωτες αμπελοφιλοσοφίες περί ζωής και πραγματικότητας (Waking Life). Προς τι όμως η εμμονή με τους ελαφρά περιθωριακούς χαρακτήρες; Σε μια συνέντευξη ο σκηνοθέτης χρησιμοποιεί τα λόγια του Greil Marcus σχετικά με «ένα σχεδόν απόλυτο μίσος της εποχής και του τόπου που βρίσκεται κανείς» και συνεχίζει λέγοντας ότι η γενιά του είχε κάτι να πει που δεν κατατασσόταν εύκολα. «Κάθε ένας έπρεπε να βρει το δρόμο του με το δικό του τρόπο και το μόνο μέρος που η κοινωνία έχει αφήσει για την ανακάλυψη αυτή είναι το περιθώριο. Αυτό φαίνεται πως είναι το μέρος όπου ακούγεται ακόμη το ζουζούνισμα της ζωής, όπου οι συνωμοσίες, η σχιζοφρένεια, η μελαγχολία και ο ενθουσιασμός το παλεύουν ακόμη καθημερινά».

camera./07

FILMS THERE...

STRANGER THAN FILM

του Αντρέα Κίκπρας

Copyright Gilles Aerni, 2005

Τράπεζες, ρολόγια, σοκολάτες, άντε και σουγιάδες...Κάποτε η Σώτη Τριανταφύλλου, γράφοντας μια Ιστορία του Σινεμά, έλεγε ότι «στην Ελβετία δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα!» Προσπαθούν οι άνθρωποι όμως. Απόδειξη ότι διοργανώνουν κάθε χρόνο στη Βασιλεία δύο από τα μεγαλύτερα Art Fairs, το πιο κυριλέ «Art Basel» και το νεανικό «Liste». Αλλά και στο σινεμά, το φεστιβάλ του Λοκάρνο είναι από τα πιο γνωστά περιφερειακά της Ευρώπης, ενώ υπάρχουν και υποπεριπτώσεις που δείχνουν ότι αυτή η βαρεμάρα - αν υπάρχει - μπορεί και εκδηλώνεται δημιουργικά. Μια τέτοια είναι και το (κάτι σαν) φεστιβάλ «Les Etranges Nuits du Cinema» («Παράξενες Νύχτες του Σινεμά»), που διοργανώνεται για 7η χρονιά, φέτος από 13 έως 16 Απριλίου, σε μια παλιά γοτθική εκκλησία στη γαλλόφωνη πόλη Σο-Ντε-Φον. Η ομάδα «2300 Plan 9» που το διοργανώνει, υπόσχεται να δώσει και να πάρει χαρούμενα vibes, δηλώνοντας με εύλογο καμάρι ότι «το κάπνισμα και η μύρα στη διάρκεια των προβολών επιτρέπονται, όπως συνέβαινε παλιά στο σινεμά».

Πρόκειται για 4 νύχτες αφιερωμένες σε αλλόκοτες ταινίες από όλο τον κόσμο, με έμφαση στα B-movies, Gothic Horror, Sexploitation, φτηνά Sci-Fi, φανταστικά animations, γενικότερα προκλήσεις σε ό,τι αποκαλείται «καλό γούστο». Η αρχή γίνεται στις 13 του μήνα με το διαγωνιστικό κομμάτι, που περιλαμβάνει περίπου 30 πρόσφατες μικρού

μήκους ταινίες νέων σκηνοθετών που κινούνται στη σφαίρα του φανταστικού. Στη συνέχεια ακολουθούν τρεις βραδιές-αφιερώματα, διανθισμένες με ένα γενικότερο χαβαλέ, αυτοσχέδιες performances και live μουσικές διαφόρων ειδών. Η πρώτη κινείται γύρω από τον Ασιατικό Κώδικα Τιμής, με τρεις swordplay σεβεντίλς, το γιαπωνέζικο «Hanzo The Razor 2» (Γιασούζο Μασουμούρα, 1973) και τα «Clans of Intrigue» (Γιουέν Τσορ, 1977) και «Vengeance» (Τσανγκ Τσεν, 1970) από το Χονγκ Κονγκ. Στις 15 Απριλίου, όταν θα γιορτάζουμε τα γενέθλια του Velvet, στην εκεί οθόνη του Temple Allemand θα παρελαύνουν ζόμπι από τα «Shaun of the Dead» (Έντγκαρ Ράιτ, Αγγλία, 2004) «Flic or Zombie» (Μαρκ Γκόλντμπλατ, Η.Π.Α., 1988) και «Dellamorte Dellamorte» (Μικέλε Σοάβι, Ιταλία, 1994). Η ωραία γιορτή θα τελειώσει με μεγάλα ονόματα, όπως ο Τζον Γουότερς («A Dirty Shame», Η.Π.Α., 2004) και ο Ουμπέρτο Λέντζι («Ironmaster, La Guerre du Fer», Ιταλία 1982), μαζί με το πολύ πρόσφατο σπλαιολογικό Βρετανικό splatter «The Descent» του Νιλ Μάρσαλ, που έκανε πρεμιέρα και εδώ το Μάρτιο με τον τίτλο «Η Κάθοδος». Και μια και μιλάμε για Ελλάδα, τα παιδιά από την Ελβετία μας είχαν τιμήσει στο περσινό τους φεστιβάλ, συμπεριλαμβάνοντας το «Μουσάκ» του Πάνου Κούτρα στη σπέσιαλ βραδιά «Killer Food»!

www.2300plan9.com

FILMS HERE...

Επιμέλεια: Νατάσα Γιανναράκη και Αντρέας Κίκπρας

Ανθρωποκτονία

Άλλη μια παραγωγή της περίφημης Zentropa, η ταινία με την οποία ο 46χρονος Περ Φλι ολοκληρώνει την τριλογία «των κοινωνικών τάξεων» στη Δανία, νετάροντας στη μεσαία, αφού πρώτα πέρασε από την εργατική (Ο Πάγκος - 2000) και τη μπουρζουαζία (Η Κληρονομιά - 2003), συνδυάζοντας πολλά βραβεία και πάρα πολλά εισιτήρια. Ο Κάρστεν είναι ένας παντρεμένος μεσήλικας, καθηγητής των πολιτικών επιστημών και το ρομάντσο με την παλιά του φοιτήτρια και νυν πολιτική ακτιβίστρια Πιλ (η οποία μοιάζει με επίγονο της Baader-Meinhof) θα τον βγάλει από τις ανέσεις του και θα τον βάλει σε κρίση, με τις αναποδιές να αναμειγνύονται με τις δικές του ατυχείς επιλογές και ενοχές, ενώ τα πράγματα περιπλέκονται περαιτέρω όταν η Πιλ θα κατηγορηθεί για το θάνατο ενός αστυνομικού. Ιδιαίτερα μετρημένο, πειστικό δείγμα σκοτεινού πολιτικού και ψυχολογικού θρίλερ, από μια χώρα που εξακολουθεί να δίνει ανάσες στο ευρωπαϊκό σινεμά.

Σκηνοθεσία: Περ Φλι, Σενάριο: Περ Φλάι, Ντόρτε Χεγκ, Πρωταγωνιστούν: Γέσπερ Κρίστενσεν, Περνίλα Όγκαστ, Μπεάτε Μπίλε

Samsara

Αν μη τι άλλο, μια ταινία που μας μεταφέρει σε υψόμετρο 5.000 μέτρων στα Ιμαλάια χωρίς να είναι ντοκιμαντέρ, δεν είναι κι ό,τι πιο συνηθισμένο. Μάλιστα είναι η πρώτη τέτοια που γυρίστηκε στα εν λόγω υψίπεδα του Λαντάχ. Το στόρι είναι ένα επίσης ασυνήθιστο κράμα zen meditation και kama-sutra. Ο Θιβετανός μοναχός Τάσι είναι ένας εικοσάρης Λάμα, που πέρασε 3 χρόνια 3 μήνες και 3 μέρες διαλογισμού σε μια σπηλιά και επιστρέφει εξαντλημένος στο μοναστήρι του. Ξεκινώντας να ξαναζεί ανάμεσα σε ανθρώπους σιγά-σιγά βλέπει να ελκύεται από τη «Σαμσάρα», τον κύκλο δηλαδή της καθημερινής εγκόσμιας ζωής. Αφού, λέει, από 5 χρονών μονάζει, πώς είναι δυνατό να αποκηρύξει τον κόσμο, χωρίς να τον έχει πρώτα δει; Κάπου εκεί μπαίνει στη ζωή του και η όμορφη Πέμα για να προχωρήσει το πράγμα παραπέρα. Ίσως σας θυμίσει ότι στα νιάτα σας είχατε διαβάσει το Σιντάρτα του Χέρμαν Χέσε, ωστόσο η όποια τουριστικότητα της ταινιάς συνδυάζεται με τα ωραία, πολύχρωμα σινεμασκόπ του Ινδού (πρώην) ντοκιμαντερίστα Ναλίν Παν και τους χαριτωμένους πρωταγωνιστές, κάνοντας τα 145 λεπτά να περάσουν άνετα.

Σκηνοθεσία: Ναλίν Παν, Σενάριο: Ναλίν Παν, Τιμ Μπέικερ, Πρωταγωνιστούν: Σον Κου, Κρίστι Τσουνγκ, Νεελέσα Μπα Βόρα

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσσετα του μήνα:

Verwandt, Vershwagert und Verfickt

Μια κατάθεση ψυχής του βετεράνου Κλάους Ινζέστ, ίσως το κύκνειο άσμα του όσον αφορά τη σκηνοθεσία, ας μην προτρέχουμε όμως. Όμως τι άλλο να σκεφτεί κανείς, βλέποντάς τον ηλικιωμένο, καταβεβλημένο να καλεί όλη την οικογένεια στο εξοχικό σπίτι του κάπου στο Μέλανα Δρυμό... Κρατώντας μαεστρικά τις ισορροπίες, ο Ινζέστ φέρνει σε επαφή τρεις διαφορετικές γενιές σκισσάροντας ένα διαχρονικά δυσεπίλυτο σταυρόλεξο σχέσεων, ένα αέναο γαϊτανάκι όπου η ψυχρότητα και η αδυναμία ουσιαστικών προσεγγίσεων εναλλάσσεται με διαχυτικές εκρήξεις χαράς και τούμπαλιν, σφυροκοπώντας ανελέητα τον εφθουχασμένο θεατή. Μια ανατροπή στη μέση περίπου της ταινίας θα πείσει και τον πιο καχύποπτο, ότι ακόμα και τα πράγματα που νομίζουμε ότι «είναι», τελικά «δεν είναι».

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Κλάους Ινζέστ, Πρωταγωνιστούν: Κλάους Ινζέστ, Βανέσα Εφ, Σίμπλι Ράουκ

BOOZE COOPERATIVA
présente
**les chiens vagabonds
et les pensées errantes.**

21 Mars - 13 Avril

CARTE BLANCHE V

Une exposition internationale organisée avec le support de ARTFACTORIES France

Επιμέλεια:
Ξένια Καλπακτσόγλου,
Χριστόφορος Μαρίνος

FOCUS: INTOTHEPILL.NET

Το Focus αυτού του μήνα είναι διπλό. Στο πρώτο μέρος παρουσιάζουμε δύο νέες ιστοσελίδες-πρότζεκτ που προέκυψαν αντίστοιχα μέσα από δύο «συσπειρώσεις» ελλήνων καλλιτεχνών και στο δεύτερο μέρος εξετάζουμε δύο θεματικές ομαδικές εκθέσεις που μπορεί να δει κανείς αυτή τη στιγμή στην Αθήνα. Για το «intothe pill.net» ζητήσαμε κάποιες εξηγήσεις από τον εικαστικό Γιάννη Ισιδώρου και για το «thelossproject.net» λάβαμε απαντήσεις από την εικαστικό Μαρία Κόντη, την ιστορικό τέχνης Ειρήνη Γερογιάννη και την ομάδα εργασίας. Για τις «Αρχιτεκτονικές Διαφάνειες» (γκαλερί Ιλεάνα Τούντα) μιλήσαμε με την επιμελήτρια της έκθεσης Χριστίνα Πετρηνού και για την «dt - Ελάχιστος χρόνος» (γκαλερί Qbox) με την επιμελήτρια Ηλιάνα Φωκιανάκη.

Τι ακριβώς είναι το «intothe pill.net» και τι φιλοδοξεί να γίνει; Σίγουρα κάτι παραπάνω από μια «Experimental Film Making/Video Base» ή μια καλλιτεχνική κολεκτίβα, έτσι δεν είναι;

Το itpr επαναπροτείνει την αυτοδιαχείριση της διάδοσης του έργου από μέρους των ιδίων των καλλιτεχνών. Είναι χώρος που χτίζεται από τους εμπλεκόμενους οι οποίοι προτείνουν τους επόμενους, και αυτοί τους επόμενους. Με αυτούς τους όρους και μέσω των έργων ο διάλογος μεταξύ των δημιουργών παραμένει ζωντανός και αποτελεσματικός. Αυτό είναι που λείπει και σε αυτό στοχεύει το itpr. Ήδη συμπληρώσαμε τις συμμετοχές (6) για το δεύτερο τεύχος (τέλος Απριλίου) και υπολογίζουμε γύρω στον Οκτώβριο να είμαστε σε θέση να παρουσιάσουμε «ζωντανά» και ακόμη πιο ολοκληρωμένα το έργο των καλλιτεχνών που θα έχουν συμμετάσχει μέχρι τότε.

Το πρότζεκτ παρουσιάστηκε αρχικά ως ένα τετραήμερο video-art event στη γκαλερί E31. Μείνατε ικανοποιημένοι από τη συνεργασία; Υπάρχουν κάποιες σκέψεις να επαναληφθεί στο μέλλον; Παρουσιάσαμε με μεγάλη επιτυχία, όσον αφορά την προσέλευση και τα σχόλια, μια βίντεο εγκατάσταση στην E31 για τέσσερις ημέρες. Είναι υποδειγματικό το γεγονός ότι μια γκαλερί, όχι απλά φιλοξενεί, αλλά συμβάλει τα μέγιστα στην πραγματοποίηση μιας τέτοιας ιδέας, καθώς και απόδειξη της ύπαρξης κατ' ουσίαν ευαίσθητων ανθρώπων στον αμφιλεγόμενο χώρο των αισθουσών τέχνης. Είχαμε την καλύτερη δυνατή συνεργασία με την E31, η οποία παραμένει ανοικτή και για το μέλλον.

Πόσο εξοικειωμένο είναι τελικά το ελληνικό κοινό με τη video art; Η τηλεόραση έχει εξοικειώσει το κοινό με το μέσο του βίντεο, αλλά συγκρώνως έχει αμβλύνει την δυνατότητα πρόσληψης και κατανόησης της ανιδιοτελούς προσωπικής έκφρασης. Με νύχια και με δόντια μια ελάχιστη μειοψηφία υπερασπίζεται και συντηρεί την ευαισθησία της. Η σχέση της με το έργο τέχνης κρίνεται σε μια κλωστή, αλλά τουλάχιστον ισορροπεί.

Όλα δείχνουν ότι τα τελευταία χρόνια, σε διεθνές επίπεδο, η video art διανύει μια περίοδο βαθιάς κρίσης. Αντιθέτως, κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να ισχύει με τους έλληνες καλλιτέχνες. Τι διαφορετικό έχει να προτείνει μια «διαδραστική πλατφόρμα» όπως η δική σας απέναντι σε αυτό το κλίμα ανάκαμψης της ζωγραφικής; Η Τέχνη στις μητροπόλεις του Δυτικού πολιτισμού, γενικά, και όχι κάποιο συγκεκριμένο μέσο της, παρουσιάζεται τις τελευταίες δεκαετίες απολύτως κορεσμένη, αντίθετα τα «προάστια» φαίνεται να έχουν κάτι να πουν, καθώς η καθυστέρηση στην οικονομικοπολιτική τους ανάπτυξη δείχνει να λειτουργεί ευεργετικά σε σχέση με τη δημιουργική διαδικασία. Η «ανάκαμψη της ζωγραφικής», καθώς και ο διαχωρισμός της από το video ή τη φωτογραφία είναι ένας βαρετός όσο και βλακώδης μύθος που εκκινείται από τα υπέρ-κορεσμένα κυκλώματα των μεγάλων και πολυδιαφημισμένων οργανισμών που αγκαλιάζουν ως πνιγμού την Τέχνη, και ακολούθως από μικρόνους «δημιουργούς» υπερασπιστές ψυχορραγούντων συντεχνιών (τέτοια φρούτα αφθονούν και στην Ελλάδα ενώ από τα άλλα έχουμε ακόμη ευτυχώς έλλειψη). Ως εκ τούτου το itpr είναι μεν μια πλατφόρμα με αναφορά τη δημιουργική χρήση της κινούμενης εικόνας, ωστόσο δεν συμμερίζεται τις εκ του πονηρού κατασκευασμένες αντιπαραθέσεις οι οποίες αφορούν το φιλοθεάμον κοινό, τους δυνάμει αγοραστές εν ολίγοις, και επ' ουδενί τους ίδιους τους δημιουργούς.

Φάρμακο, αντίδοτο ή ναρκωτικό; Τι απ' όλα αυτά είναι το «κάτι» που κατασκευάσατε και θέλετε να χορηγήσετε στον κόσμο; Για το artwork, που την ευθύνη φέρει η Λίνα Θεοδώρου, πολύ σωστά ο Νίκος Τζαφερίδης όταν του το δείξαμε μας προειδοποίησε λέγοντας ότι ή για φαρμακοποιούς θα μας περάσουν ή για χίπηδες. Το «κάτι» είναι η κάψουλα που μας περιέχει. Είναι φάρμακο για την οδύνη της ζωής, είναι αντίδοτο στην δηλητηριώδη καθημερινότητα και είναι και ναρκωτικό. Παισιωπικό βοήθημα για την ονειροπόληση και την φαντασία. Όποιος το καταπιεί, θα «τα δει όλα».

grigoris maniadakis • march 2005

Καταρχήν, γιατί απώλεια; Τι σε οδήγησε στη σύλληψη του εν λόγω project;

Μαρία Κόντη: Η απώλεια υπήρξε ένα πραγματικό, βιωματικό γεγονός το καλοκαίρι του 2003 στην προσωπική μου ζωή. Στην περίπτωση της σύλληψης του project αλλά και της δικής μου συμμετοχής αφορά στην απώλεια του θανάτου. Αργότερα προστέθηκαν έργα που σχετίζονται γενικά με την απώλεια -να χάνεις κάτι- σε κάθε περίπτωση, όμως, είναι βιωματική. Η εμπειρία της απώλειας του θανάτου έχει μια ειδική βαρύτητα. Ο θάνατος είναι ένα γεγονός που δε συμβαίνει στο ίδιο το πρόσωπο του εικαστικού, αλλά ένα άλλο πρόσωπο είναι αυτό που κυριολεκτικά «χάνεται». Ωστόσο, η δύναμη της εμπειρίας της απώλειας βιώνεται στο σώμα και την ψυχή του ατόμου που εξακολουθεί να υπάρχει. Ουσιαστικά αναρωτήθηκε αν είναι εφικτή και με ποιο τρόπο η σύλληψη αυτής ακριβώς της πρωταρχικής εμπειρίας -και όχι η επεξεργασία της απώλειας- καθώς και η α-δύνατη καταγραφή της. Ο αρχικός τίτλος του project ήταν Σχεδίασμα (Draft Drawing).

Τι περιλαμβάνει το αρχείο του the loss project και πώς σκέφτεστε να το αξιοποιήσετε; Ειρήνη Γερογιάννη: Το αρχείο καταγράφει τις συναντήσεις των μελών της ομάδας εργασίας, από το αρχικό κάλεσμα το Μάιο του 2004 ως την ολοκλήρωση του project στα τέλη του 2005. Σκοπός της δημοσιοποίησης επιλογών από το αρχείο - σε επιμέλεια δική μου - είναι η διάφανη παρουσίαση της διαδικασίας μέσα από την οποία έλαβε μορφή το loss project, μέσα

THELOSSPROJECT.NET

δηλαδή από τις συζητήσεις, όπως και τις διαφωνίες, των συμμετεχόντων, και η παράλληλη έκθεση των διαφορετικών προθέσεων/προτάσεων που αφορούσαν στην παρουσίαση του project αλλά παρέμειναν ανεκπλήρωτες. Επίσης, η ενσωμάτωση του αρχείου ως μέρος του web site αποσκοπεί στη διαφοροποίηση του loss project από ένα ανοικτό call for works από έναν και μόνο επιμελητή. Και αυτό γιατί, αν και η πρωτοβουλία ανήκει στη Μαρία Κόντη, στην πορεία του το project διαμορφώθηκε συλλογικά, από μία ομάδα εικαστικών σε συνεργασία με τους web designers. Όσο για το δεύτερο ερώτημα, τα αρχεία τείνουν να αξιοποιούνται από τους χρήστες τους, πιθανόν με διαφορετικό τρόπο από τον καθένα χωριστά, και συχνά με μεθόδους που οι δημιουργοί τους δεν είχαν προβλέψει.

Η προέκταση της πρόσκλησης «σε μη εικαστικούς και θεωρητικών από διάφορους κλάδους» τι πιστεύετε ότι προσθέτει στο project; Ομάδα Εργασίας: Είναι μάλλον μια απλή προσέγγιση. Όλοι οι άνθρωποι βιώνουν απώλειες. Το project είχε στόχο τη συγκέντρωση ενός

πρωταρχικού υλικού και όχι ενός ολοκληρωμένου εικαστικού έργου. Μια επεξεργασμένη μορφή της απώλειας συναντάμε στο κείμενο των εικαστικών που συμμετέχουν. Στη διάρκεια των συζητήσεων ήταν εύλογο να αναρωτηθούμε αν είναι δυνατό να υπάρχουν και με ποιο τρόπο πρωταρχικές μορφές καταγραφής μιας απώλειας σε άλλους χώρους εκτός από το εικαστικό περιβάλλον. Είναι ενδιαφέρον ότι στην πρόταση της ομάδας εργασίας τελικά ανταποκρίθηκαν άνθρωποι του προφορικού ή γραπτού λόγου παρά το γεγονός ότι απευθυνθήκαμε και σε άλλες ειδικότητες.

Παρουσιάζοντας το loss project στο διαδίκτυο αποκλείεται μια μεγάλη μερίδα δυνητικών θεατών. Πώς αντιμετωπίζετε αυτή την «απώλεια»; Ομάδα Εργασίας: Από την αρχή ο στόχος δεν ήταν να παρουσιαστεί το project σε έναν εκθέσιμο χώρο, δεδομένου ότι πρόκειται για μια συλλογή από προσέχδια και όχι ολοκληρωμένα εικαστικά έργα. Αναζητούσαμε τη μορφή έκθεσης ενός αρχείου δηλαδή. Δε θεωρούμε ότι υπάρχει «απώλεια» θεατών με την παρουσίαση στο διαδίκτυο,

ακριβώς το αντίθετο. Ήδη το project έχει θεατές που δεν ανήκουν αποκλειστικά στον εικαστικό χώρο όπως φαίνεται να συμβαίνει δυστυχώς στη χώρα μας με τις παρουσιάσεις σύγχρονων έργων.

Ποιο έργο τέχνης πιστεύεις ότι εκφράζει ιδανικά την έννοια της απώλειας και γιατί; Μαρία Κόντη: «Εκφράζει ιδανικά την έννοια της απώλειας»; Δε μπορώ να σκεφτώ κάτι συγκεκριμένο με την έννοια ότι ένα έργο τέχνης είναι μια πράξη δημιουργίας, επομένως μπορεί μόνο να περιγράψει την απώλεια και όχι να την περιέχει, να είναι το ίδιο. Θα μπορούσα να αναφέρω το Woman in Blue Reading a Letter του Jan Vermeer. Μια γυναίκα εγκλωβίζεται στη διάρκεια των λεπτών μιας ανάγνωσης, ενώ περιτριγυρίζεται από μια απτή πραγματικότητα ζωγραφισμένη με την εντυπωσιακή ακρίβεια του Vermeer. Ο χάρτης, το τραπέζομάντηλο, οι καρέκλες, το φως του ήλιου. Όντας σε αυτή την πραγματικότητα διαβάζει κάτι που κάποιος άλλος της έχει στείλει. Είναι «εγκατεστημένη» εκεί σε αυτή τη ρεαλιστική χρονική στιγμή κι εμείς δεν ξέρουμε τι διαβάζει και δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ.

Η διαφάνεια είναι μια έννοια συνηφασμένη με τον μοντερνισμό. Πώς μια έννοια του χθες μπορεί να μας μιλήσει για το σήμερα; Τι καινούργιο έχει να προσφέρει; Η προσέγγιση της έννοιας της διαφάνειας αφορά στη σύγχρονη αντίληψη της και όχι στην επανάληψη του ορισμού που έφερε στο πλαίσιο του μοντερνισμού. Σήμερα μάλιστα που οι όροι «εσωτερικός» και «εξωτερικός» χώρος, «ιδιωτικός»

ARCHITECTURAL TRANSPARENCIES

Αρχιτεκτονικές Διαφάνειες

και «δημόσιος» βρίσκονται ξανά στο επίκεντρο πολλών συζητήσεων, η διαφάνεια -ως νοητό και μόνον όριο- λειτουργεί ως υποκειμενικό φράγμα.

Στο βιβλίο «Curating: Απόψεις για την επιμελητική δράση» (επιμ. Ε. Καραμπά, εκδ. futura, 2005) ο Κωστής Βελώνης, ένας καλλιτέχνης που συμμετέχει και στις Αρχιτεκτονικές Διαφάνειες, επισήμανε την επιρροή της αρχιτεκτονικής στο έργο αρκετών ελλήνων εικαστικών. Πιστεύεις ότι με αυτή την έκθεση αναδεικνύεται -ή εγκαθιδρύεται ίσως- μια ορισμένη τάση στα εικαστικά στην Ελλάδα; Θα έλεγα ότι αναδεικνύεται, όχι ότι εγκαθιδρύεται. Η σχέση της αρχιτεκτονικής με τα εικαστικά είναι διαχρονικά εξαιρετικά στενή. Υπάρχει μία τάση στην τέχνη να καλύπτει ενδιάμεσους χώρους, ερχόμενη σε επαφή με άλλες τέχνες και επιστήμες. Αλλά και από την πλευρά της αρχιτεκτονικής, υπάρχει μία τάση προς τα εικαστικά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άλλωστε αποτελούν εκείνοι οι αρχιτέκτονες που επιλέγουν τον ουτοπικό σχεδιασμό.

Ποια είναι η άποψή σου σχετικά με την προβληματική γύρω από την αντιμετώπιση των καλλιτεχνών και των επιμελητών αυτού που

ονομάζεται public art ή semi-public art; Καταρχάς, θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι public art δεν σημαίνει «μνημειακή τέχνη» αλλά τέχνη που επικοινωνεί και συνομιλεί με τον πολίτη. Προφανώς και πρόκειται για έννοιες που φέρουν κοντά τους αρχιτέκτονες με τους καλλιτέχνες. Η public art συνδέεται βαθιά με την κοινωνική διάσταση της τέχνης.

Πόσο σ' επηρεάζει η αρχιτεκτονική του χώρου που παρουσιάζεις τις εκθέσεις σου στον τρόπο που προσεγγίζεις το στήσιμο; Μου θέτετε την ερώτηση αυτή πριν από μία έκθεση σε έναν εξαιρετικό χώρο, αυτόν της Ιλεάνας Τούντα, ένα χώρο μεγάλο σε όγκο και ταυτόχρονα ενδιαφέροντα που ταιριάζει απόλυτα με το concept της έκθεσης και τα έργα που παρουσιάζονται. Γενικότερα, δεν μπορώ να φανταστώ μία έκθεση χωρίς να λάβω υπόψη μου τα έργα των καλλιτεχνών και τη διάταξη του χώρου. Ο χώρος συνηγορεί προκειμένου το όλο να είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών.

Μετά και την εμπειρία που είχες με το πρότζεκτ "Athens by Art", ποια είναι η διαφορά του να παρουσιάζεις έργα στον δημόσιο χώρο από μια γκαλερί; Ο δημόσιος χώρος αποτελεί ένα πολύ διαφορετικό πεδίο, συμμετοχικό και εφήμερο.

Ποιο είναι το αντίθετο της διαφάνειας; Το σκοτάδι, το τείχος, η ιδιωτικότητα, η εσωτερικότητα.

Βάσω Γκαβαϊσέ

Πάνος Κοκκινιάς

Τζέννι Μαρκέτου

Επιμέλεια: Χριστίνα Πετρινού
ILEANA TOUNTA
CONTEMPORARY ART CENTER
16.03-20.04.2006

Συμμετέχουν: Νίκος Αλεξίου, Αστικό Κενό, Δήμητρα Βάμιαλη, Κωστής Βελώνης, Βάσω Γκαβαϊσέ, Ελένη Καμμά, Πάνος Κοκκινιάς, Τζέννι Μαρκέτου, Ειρήνη Μίγα, Κώστας Μπασάνος, Ζάφρος Ξαγοράρης, Effie Paleologou, Μαρία Παπαδημητρίου, Ρένα Παπασύρου, Νίνα Παππά, Nike Savvas, Νίκος Χαραλαμπίδης

"DT" AT QBOX GALLERY

Επιμέλεια: Ηλιόνα Φωκιανάκη
QBOX GALLERY
Συμμετέχουν: Sigalit Landau, Φίλιππος Κάππα, Νατάσσα Πουλαντζά, Yuval Yairi, Μαίρη Ζυγούρη, Άγγελος Ζάβαλης

Sigalit Landau

Ποιο είναι το σκεπτικό πίσω από την έκθεση «dt-ελάχιστος χρόνος»; Η ιδέα ήρθε όταν είδα το Dead See της Landau στο Tel Aviv. Σκέφτηκα πόσο σπάνια πλέον ένα έργο καταφέρνει να κρατά την προσοχή για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Προσωπικά, πολλές φορές όταν βλέπω ένα video συνειδητοποιώ ότι βαριέμαι, έχω συναισθηση του χρόνου που «χάνω». Νομίζω ότι αυτό είναι καίριο ζήτημα για τη video art που αντανάκλα και μια γενικότερη συμπεριφορά του σύγχρονου θεατή. Αυτό ήταν το έναυσμα, ο χρόνος και ειδικά σκέψεις για την παύση του χρόνου ή την αίσθηση της -μη πραγματικής - παύσης του αλλά και για το πώς η συμβατικότητα της μέτρησής του συγκρούεται με την αισθαντική του αξία, ειδικά σε σχέση με την τέχνη. Οι σκέψεις έγιναν ερωτήματα και προβληματισμοί, άρχισα να διαβάζω για τον ελάχιστο χρόνο στα μαθηματικά, τις θεωρίες του Heidegger και του Levinas και ένα κείμενο του Bataille όπου διαχωρίζει το χρόνο σε κοσμικό και ιερό. Αλλά από την αρχή σκεφτόμουν και την έκφραση «σε χρόνο dt» -που τη λέω συνέχεια-

Yuval Yairi

Φίλιππος Κάππα

μετά βγήκε και το τραγούδι της Madonna... με έβαλε και αυτό σε σκέψεις. Ένα συνονθύλευμα όλων αυτών κρύβονται πίσω από αυτή την πρόταση.

Το Σεπτέμβριο του 2004 οι επιμελητές Max Hollein, Hans Ulrich Obrist και Martina Weinhardt παρουσίασαν στην Schirn Kunsthalle Frankfurt την έκθεση 3', όπου 11 καλλιτέχνες κλήθηκαν να δημιουργήσουν ένα 3λεπτο video σχετικά με την έννοια της «συμπύκνωσης της πληροφορίας» και της «συμπύκνωσης της αφήγησης». Πώς αντιμετωπίζει η έκθεση dt το αποδεδειγμένα πλέον περιορισμένο εύρος προσοχής των θεατών;

Σατανική σύμπτωση που το ρωτάτε αυτό! Ένας από τους καλλιτέχνες που πιστεύω ότι έχει λύσει αυτό το ζήτημα είναι ο Anri Sala που συμμετείχε στην έκθεση 3' στην Schirn. Νομίζω ότι το video Dammi I Colori, 2003 διάρκειας 16 λεπτών (!) είναι η απόδειξη -το μόνο video που κάθισα να δω 2 φορές σε έκθεση! Το πρόβλημα υπάρχει, αλλά είναι ένα δεδομένο του σήμερα όπου όλα είναι πιο γρήγορα: ίντερνετ, μέσα μεταφοράς, φαγητό, κινηματογράφος, πάσης φύσεως μηχανήματα αλλά και η εξέλιξη των διαπροσωπικών σχέσεων, οι αποφάσεις, η πληροφορία. Το μόνο που έχει αντιστρόφως ανάλογο χρόνο είναι η διάρκεια της ανθρώπινης ζωής. Η επιλογή των έργων έγινε ακριβώς διότι καταφέρνουν να παρατείνουν το εύρος προσοχής του θεατή. Ούτως ή άλλως, το ζήτημα υφίσταται κυρίως για τα video. Με την φωτογραφία, τη ζωγραφική και τη γλυπτική η εμπειρία είναι πολύ πιο στιγμιαία. Μιλάμε για κλάσματα δευτερολέπτου όπου το μάτι συλλαμβάνει την εικόνα, τη μορφή του έργου. Από κει και πέρα θεωρώ ότι αυτό που σου δίνει το έργο ουσιαστικά είναι κάτι που -αν το έργο τα καταφέρει- σε ακολουθεί για πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από αυτό που χρειάζεται ο άνθρωπος εγκέφαλος για να συλλάβει-αποκωδικοποιήσει μια εικόνα.

Περιγραφέ μας περιληπτικά τη δουλειά των συμμετεχόντων καλλιτεχνών.

Στο video Dead See, της Sigalit Landau βλέπουμε ένα τεράστιο σπιδράλ - στο οποίο είναι παγιδευμένο το σώμα της καλλιτέχνης- φτιαγμένο από καρπούζια που επιπλέουν στη Νεκρά Θάλασσα, να ξετυλίγεται βασανιστικά αργά. Στο video του Φίλιππου Κάππα παρουσιάζεται μια εικόνα χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς ταυτότητα, μια εικόνα του χθες, του σήμερα και του αύριο ταυτόχρονα. Η Νατάσσα Πουλαντζά ζωγραφίζει πορτραίτα λουλουδιών και μέσω του ρεαλιστικού ύφους, τα παγώνει μέσα στο χρόνο. Οι φωτογραφίες του Yuval Yairi τραβηγμένες με video-camera καταγράφουν τη μετακίνηση του ανθρώπινου βλέμματος μέσα στο χώρο. Εκατοντάδες εικόνες συνθέτουν τοπία-πίνακες ενός ψηφιδωτού χρόνου. Το video της Μαίρης Ζυγούρη μας ταξιδεύει με εικόνες που διαδέχονται η μια την άλλη και σχηματίζουν ένα πολυεπίπεδο πλέγμα, όπου ο χρόνος καταλύεται, χάνεται, επιστρέφει και εν τέλει λυτρώνεται. Κάτι που διαφαίνεται και στη δουλειά του Άγγελου Ζάβαλη, με την παλινδρόμηση του γλυπτού του μέσα στο χώρο και την σκιαγράφηση της ακαμψίας του ανθρώπου κατά την πάροδο του χρόνου.

Πόσο χρόνο σου πήρε να απαντήσεις στις ερωτήσεις μας;

Να τις γράψω γύρω στις δύο ώρες... δεν είμαι σίγουρη ότι έχω απαντήσει επαρκώς... το σκέφτομαι ακόμα:)

Yuval Yairi

1. ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;
2. ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;
3. ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;
4. ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;
5. ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;
6. ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;
7. ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;
8. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;
9. ΠΟΙΟΣ / ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;
10. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;
11. ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
12. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;
13. ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;

La Bergere, 1982
 Ξυλομπογιές σε χαρτί
 24 x 16 εκ.
 ευγενική παραχώρηση:
 της καλλιτέχνης
 & της Galerie 3

LUCKY 13 QUESTIONNAIRE

Η φετινή 4η Μπιενάλε του Βερολίνου έχει δανειστεί τον τίτλο της από το γνωστό βιβλίο του Τζον Στάνιμπεκ «Of Mice and Men» και περιλαμβάνει έργα 70 καλλιτεχνών απλωμένα σε 13 χώρους. Εμείς ανακρίναμε την Χριστιάνα Σούλου με αφορμή τη συμμετοχή της, και της ζητήσαμε να μας γράψει και λίγα λόγια για τη δουλειά της.

1. Χριστιάνα Σούλου.
2. Στην Αθήνα.
3. Στην Πλατεία Μαβίλη.
4. Ο «Μαγεμένος Αυλός» του Μπέργκμαν.
5. Μια συναυλία του Tom Jones.
6. Ξαναδιαβάζω, τον «Χορό του Κόμπ Ντ' Ορζέλ» του Ρέιμον Ραντιγκέ.
7. Δύσκολο να το φανταστώ.
8. Το χρήμα.
9. Η αξία του ανθρώπου.
10. Χαρτί και μολύβι.
11. Οποιοδήποτε έργο του Ιερώνυμου Bosch.
12. Να μείνω πιστή στις επιλογές μου.
13. Κοιμήθηκα νωρίς.

«Θέλω να μιλήσω με τα σχέδιά μου για το σώμα. Το φυσικό σώμα, το ανθρώπινο σώμα, αλλά και το σώμα των πραγμάτων. Το σώμα, με το να αναπαριστάται διαρκώς, κατέληξε να γίνει ένα είδος αισθητικού άλλοθι. Το σώμα δεν δείχνει πια το σώμα παρά για να το κρύψει.

Πιστεύω πως το σώμα μας συνδέεται με έναν κόσμο, τον οποίο αγνοούμε γιατί δεν κατέχουμε από αυτόν παρά υποτυπώδη στοιχεία του λεξιλογίου του. Αυτός ο κόσμος είναι καθαρά φυσικός και συμπίπτει με τη λειτουργία του σώματος και μέσα από αυτήν με το είδος (μας) και με τη γλώσσα. Τίποτα λοιπόν το πιο επείγον από το να αποτολμήσουμε μια ανατομία... Ίσως το σχέδιο να είναι η γλώσσα του άμεσου. Η γλώσσα του σώματος».

Στοιχεία έκθεσης

4η Μπιενάλε του Βερολίνου,
 «Of Mice and Men»
 Επιμέλεια: Maurizio Cattelan,
 Massimiliano Gioni, Ali Subotnick
 Διάρκεια:
 25 Μαρτίου - 28 Μαΐου 2006
 Πληροφορίες:
 www.berlinbiennale.de

Δέχομαι
 (αν μπορείς να με υποστείς σωτηριά), 1982
 Ξυλομπογιές σε χαρτί
 24 x 16 εκ.
 ευγενική παραχώρηση:
 Συλλογή Δάκη Ιωάννου, Αθήνα

Φωτογραφία : Χάρης Ακριβιάδης

Leo Burnett

Ron Añejo

PAMPERO

**DRUNK IN
 ALL THE
 WORST BARS.**

PAMPERO FROM CARACAS

1 YEAR VELVET PARTY

SATURDAY 15 APRIL

5 LEVELS OF ART & ACTION!

Το event θα γίνει στα 5 επίπεδα του πολυχώρου BOOZE φιλοξενώντας διαφορετικές δράσεις στο κάθε επίπεδο. Η ομάδα του Velvet θα συνεργαστεί με καλλιτέχνες που θα δημιουργήσουν έργα ειδικά για το event και το συγκεκριμένο χώρο. Θα γίνουν αφιερώματα, προβολές και happenings με κύρια αναφορά τη μουσική και τη σύγχρονη τέχνη. Οι διαφορετικές δράσεις αντανακλούν τα στοιχεία της ταυτότητας του περιοδικού, τις προτάσεις και ιδέες της ομάδας του.

1ο, 2ο, και 3ο επίπεδο: Ομαδική έκθεση με τίτλο «fuck your dreams, this is heaven» σε επιμέλεια της Ξένιας Καλπακτσόγλου και του Χριστόφορου Μαρίνου.

4ο επίπεδο: Dj sets από τους Δημήτρη Βόγλη, Οδυσσέα Νικητιανό και The Spoon. Επίσης στις 10.00 live acts από τους Trypanosoma και τους Victory Collapse.

5ο επίπεδο: Προβολή – Αφιέρωμα στις μουσικές σκηνές του Aki Kaurismaki

Free entrance
Starts 9pm
Live starts 10pm

BOOZE Cooperativa
Κολοκοτρώνη 57

DJ SETS Dimitris Voglis | Odysseas | The Spoon

Hang the DJ

Τα παιδιά μάς υποσχέθηκαν μια μουσική πανδαισία όπου θα απολαύσουμε indie, pop, 60s, garage, punk, electro, arty ακούσματα. Η πλούσια εμπειρία τους, η υπέρλαμπρη ιστορία τους και τα θαυμάσια άρθρα τους στο VELVET αποτελούν την καλύτερη εγγύηση για το ηχητικό ολοκαύτωμα που θα μας παρουσιάσουν.

LIVE Trypanosoma | Victory Collapse

Live Acts

Στις 10 θα παρελάσουν από τη σκηνή του VELVET για ένα μικρό 25λεπτο performancogigactohappening δύο από τα πιο αγαπημένα μας ελληνικά σχήματα. Οι Trypanosoma με ένα πειραματικοίsy ήχο και επιρροές από μούρες όπως ο Alan Vega και ο Curtis Blow και οι Victory Collapse με παραδοσιακή 4μελή σύνθεση και ήχο που θυμίζει παλιές αγάπες όπως Fall και Wire μέχρι νέους ήρωες ωσάν τους Art Brut.

ART “fuck your dreams, this is heaven” group exhibition

One-day project

Για τα πρώτα γενέθλια του Velvet η Ξένια Καλπακτσόγλου και ο Χριστόφορος Μαρίνος (aka «The Velvet Curators») εξασφάλισαν κατ’ αποκλειστικότητα και παρουσιάζουν, μόνο για εσάς, το αγαπημένο μας αναγνωστικό κοινό, μερικά από τα πιο δυναμικά ονόματα της εγχώριας καλλιτεχνικής κοινότητας σε ένα καυτό one-day project που φέρει τον αλυσμόνητο τίτλο «fuck your dreams, this is heaven». Μόνο από τα ονόματα θα καταλάβετε για το τι πρόκειται να δείτε, αλλά και να ακούσετε, εκείνη τη μαγική νύχτα του Απρίλη. Λοιπόν, κρατηθείτε: Α. Αργιανός, Δ. Στόκου, Ρ. Παναγιώτου, Δ. Φουτρής, Κ. Δαγριτζίκος, Em Kei, Δ. Ιωάννου, Κ. Σαχπάζης, Ν. Οικονόμου, Σ. Φατούρος, Λ.& Α. Ιωνάς και Π. Λουκάς. Πληροφοριακά και μόνο, να σας πούμε ότι ο τίτλος αυτής της έκθεσης-πρότζεκτ προέρχεται από την ομώνυμη βιντεοταινία του Βέλγου σκηνοθέτη Patrick De Geetere. Τα στοιχεία που έχουμε γι’ αυτή τη σπάνια και παράξενη ταινία είναι ελάχιστα. Δεν την έχουμε δει ποτέ και δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα για την υπόθεσή της. Οι μόνες πληροφορίες που έχουμε για την ταινία είναι από το soundtrack, το οποίο βρίσκεται στην κατοχή μας, και αποτελείται αποκλειστικά από διασκευές κομματιών των Velvet Underground, Pink Floyd, Patti Smith, Jefferson Airplane, The Yardbirds, Syd Barrett, που έχουν κάνει κάποια μέλη των Tuxedo Moon και των Minimal Compact. Τόσο η ταινία όσο και το soundtrack κυκλοφόρησαν πριν από είκοσι χρόνια, το 1986.

CINEMA Tribute to Aki Kaurismaki’s Dancing Scenes

Αυτός ο απίστευτος τύπος μας έχει τρελάνει εδώ και 20 χρόνια, με σπουδαίες ταινίες χαμηλού κόστους που έχουν μόνιμες αναφορές στη μουσική και στην underground κουλτούρα. Το τι μούρες έχουν παρελάσει από αυτά τα μικρά, πικρά, φτηνά διαμάντια του Kaurismaki είναι φοβερό... τι διάλογοι είναι αυτοί, τι μαλλιά, τι ντυσίματα, τι χορευτικές φιγούρες! Για τα γενέθλια του VELVET σας έχουμε ετοιμάσει ένα Pot Pourri από τις λαμπρότερες μουσικές σκηνές του τρελού Φινλανδού.

CRITICAL ART ENSEMBLE -

Life is larger than art

της Δάφνης Δραγώνα

«We want your DNA», «May the best sperm win», «Let's make a baby», «Diseases of Consciousness». Οι Critical Art Ensemble -που πρόσφατα συμμετείχαν και στην έκθεση In Vivo In Vitro στο Εργαστήριο (ΑΖΚΤ)- θίγουν βασικά ζητήματα της σύγχρονης πραγματικότητας με αρκετή δόση χιούμορ και ειρωνείας. Κινούμενοι ανάμεσα στην τέχνη, την τεχνολογία, την πολιτική και τη θεωρία, επιδιώκουν την αποκρυπτογράφηση δυσνόητων εννοιών και την αφύπνιση του κόσμου. Δεν είναι απλό να κάνεις έργα που να αναφέρονται στη βιοτεχνολογία και τη βιοπολιτική. Όμως οι Critical Art Ensemble με μια πορεία 20 χρόνων πλέον, έχουν βρει τον τρόπο να εμπλέκουν το κοινό ουσιαστικά στα έργα τους και να προκαλούν συζητήσεις και αντιδράσεις γύρω από αυτά.

Ο τρόπος προσέγγισης είναι άμεσος και πολυποικίλος. Οι ίδιοι άλλωστε χαρακτηρίζουν τους εαυτούς τους tactical media practionioners, χρησιμοποιούν δηλαδή τα media, παλαιά και νέα, ασκώντας κριτική σε αυτά και αξιοποιώντας τα για την προώθηση του έργου τους. Δημιουργούν websites με πληροφορίες αληθινές αλλά κατασκευάζουν και στοιχεία ειδικά για να δώσουν έμφαση και να ειρωνευτούν τα πραγματικά δεδομένα. Μία τέτοια περίπτωση ήταν η επινόηση της εταιρίας Bio.com που υπόσχεται τους σώστους συνδυασμούς γονιδίων για τα τέλεια μωρά. Ή παράγουν επίσης οπτικοακουστικό υλικό -με πιο γνωστό παράδειγμα τα CD για παιδιά με οδηγίες για το πώς να κάνουν hacking στα Gameboys, τα οποία τοποθέτησαν σε ράφια βιβλιοπωλείων προς πώληση την περίοδο πριν τα Χριστούγεννα. Ή πιο απλά βγαίνουν στους δρόμους και μοιράζουν φυλλάδια ενημερωτικά σχετικά με θέματα βιοπολιτικής και βιοτεχνολογίας και μιλάνε στον κόσμο. Επιδιώκουν να μετακινούνται και μπορούν κάθε φορά να χρησιμοποιούν συγκεκριμένες τακτικές για αυτό που κάνουν.

Πιο γνωστές είναι όμως οι παρουσιάσεις τους που θυμίζουν performances ή happenings, στις οποίες ο κόσμος καλείται να συμμετέχει. Πχ. για το Cult of the New Eve (ένα έργο για την αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γονιδιώματος), ντύθηκαν με στολές και έκαναν ένα happening που παρέπεμπε στη θεία κοινωνία δίνοντας στον κόσμο μεταλλαγμένη μπίρα και όσπιες μετάληψης από μαγιά ανθρώπινου DNA. Ενώ για το GenTerra (για τους γενετικά μεταλλαγμένους οργανισμούς) στήθηκε ένα κανονικό εργαστήριο όπου οι επισκέπτες γίνονταν οι ίδιοι συν-παραγωγοί στο εγχείρημα.

Οι ίδιοι δηλώνουν ανοιχτά ότι όχι, δεν είναι επιστήμονες. Και δεν το θεωρούν απαραίτητο -θέλουν να πάρουν την πληροφορία που ήδη υπάρχει και να την παρουσιάσουν στον κόσμο. Να αποκαλύψουν τι σημαίνει και τι κρύβει. Να μην υπάρχουν προσδοκίες και φόβοι για όσα δεν καταλαβαίνουμε. «Η γνώση δε θα πρέπει με κανένα τρόπο να λογοκρίνεται». Η θεωρητική τους τοποθέτηση αντλεί υλικό από τα κείμενα των Hardt & Negri, Deleuze & Guattari και Foucault ενώ από πολλούς θεωρούνται συνεχιστές της avant garde. Οι Critical Art Ensemble πάντως δημιουργούν μία νέα εμπειρία και κατάσταση για το κοινό. Ίσως το έργο τους να μην ταιριάζει στον ορισμό του έργου τέχνης που ξέρουμε. Ίσως να θυμίζει ακτιβισμό ή πολιτική. Δεν τους αφορά, η μορφή του έργου τους είναι υβριδική και, όπως λένε, κάθε φορά προτιμάνε να δηλώνουν αυτό που τους συμφέρει καλύτερα. Δυστυχώς όλα αυτά η αμερικάνικη πολιτική δεν τα συμπαθεί, μάλλον προσπαθεί να τα αφανίσει. Μια μέρα το Μάιο του 2004 ο Steve Kurtz, βασικό μέλος των Critical Art Ensemble, όταν ξύπνησε το πρωί συνειδητοποίησε ότι η γυναίκα του δεν ανέπνεε πια. Πήρε το 911 για να ενημερώσει για το θάνατό της και ξαφνικά βρέθηκε μπλεγμένος σε μια εξωφρενική ιστορία. Οι αστυνομικοί που έφτασαν σπίτι του ενημέρωσαν το FBI για το εργαστήριο και τον εξοπλισμό που είχε και ο Kurtz κατηγορήθηκε για βιοτρομοκρατία. Είναι ένα παράδειγμα της παράνοιας της Αμερικής μετά την 11η Σεπτεμβρίου; Του την είχαν στημένη; Το γεγονός έγινε γρήγορα γνωστό και ξεσηκώθηκαν καλλιτέχνες από όλον τον κόσμο. Δύο χρόνια μετά η υπόθεση δεν έχει κλείσει. Ο Kurtz δεν επιτρέπεται να μιλάει δημόσια για την υπόθεση και η οριστική απόφαση εκκρεμεί. Η ομάδα των Critical Art Ensemble δημιούργησε ένα ειδικό website με πληροφορίες για το θέμα όπου μπορεί κανείς αν θέλει να συμμετάσχει στην υποστήριξη του Steve Kurtz. (www.caedefensefund.org)

Τέχνη ή όχι, τα έργα των Critical Art Ensemble ξυπνάνε τη σκέψη σου. Σε βγάζουν από τους μικρόκοσμούς της σύγχρονης εικαστικής σκηνής και σε επαναφέρουν στην πραγματικότητα για να αναθεωρήσεις τα δεδομένα της. Αυτό κάτι πρέπει να λέει από μόνο του...

www.critical-art.net

CAKE

No joke...

... τώρα και νέο CAKE από 1η Απριλίου
Κηφισίας 180, Domus Center (φανάρια Αγ. Βαρβάρας)

Κηφισίας 180 - Χαλάνδρι, Domus Center 210 671 2253
Ηροδότου 13 - Κολωνάκι, 210 721 2253
info@cake.gr | www.cake.gr

KID LOCO

και τώρα μουσική για κόμικς...

συνέντευξη στον Δημήτρη Βόγλη

b-sides./20

Είναι από τις πιο πετυχημένες επιλογές ονόματος που μπορεί να διαλέξει ένας καλλιτέχνης για να εκφράσει αυτό που νοιώθει και πιστεύω ότι με δύο λέξεις δεν μπορεί να περιγράψει καλύτερα τον εαυτό του. Γιατί ο Kid Loco και παιδί είναι –ανεξαρτήτως ηλικίας– αλλά και τρελός με την έννοια του κομπλιμέντου... Πιστός στη μουσική του ταυτότητα –πρώην punk boy και leader των Bontage, γαλλικό punk συγκρότημα των 80s– κράτησε και συνεχίζει να κατέχει ένα υψηλό ποιοτικό επίπεδο στην καλλιτεχνική του δραστηριότητα. Έχει κυκλοφορήσει τρία προσωπικά studio albums (το πιο πειραματικό Blues Project, το αριστουργηματικό A Grant Love Story που του χάρισε μια περίοπτη θέση στη μουσική «αξιοπρέπεια» και το πολύ πολύ αδικημένο Kill Your Darlings, ένα από τα καλύτερα pop albums των τελευταίων χρόνων με τη μαγική φωνή του Tim Keegan, αλλά δυστυχώς η μάζα δεν του έδωσε την προσοχή που του άξιζε, όπως βέβαια και σε δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες άλλους δίσκους και καλλιτέχνες που δεν χρειάζεται να τους αναφέρουμε, γιατί το Velvet μας θα κυκλοφορήσει με extra ένθετο «the lost treasures» και αυτά κοστίζουν... Μετά θα έχουμε και δώρο cd, dvd, pop συνταγές μαγειρικής, πώς να φτιάξεις άνορακ, σιδερότυπα με τον mod στόχο... αλλά μάλλον ξεφύγαμε, αν και δεν μου φαίνεται και άσχημη ιδέα... Για να επανέλθουμε στον καλεσμένο μας, πέρα των studio albums, έχει κυκλοφορήσει και πλήθος συλλογών όπως και remixes σε αγαπημένους μας καλλιτέχνες όπως Pulp, Stereolab κ.ά. Μάλιστα τον τελευταίο καιρό είναι στο studio με τον Jarvis Cocker (Pulp) και ήδη ηχογράφησαν και μια δισκογραφία του Serge Gainsbourg στο μαγευτικό Je Suis Venu Te Dire Que Je M'en Vais – I Have Come to Tell You That I'm Going, σε ένα δίσκο που θα κυκλοφορήσει σύντομα. Με αφορμή την τελευταία του δουλειά JC MENU σε μουσική για γαλλικά κόμικς –μια κυκλοφορία που δυστυχώς είναι πολύ δυσεύρετη ακόμα και στη Γαλλία– βρήκαμε αφορμή για μια συνέντευξη με τον Kid Loco, όχι ότι χρειάζεται και κάποιος ιδιαίτερος λόγος να μιλήσουμε μαζί του, γιατί ο λόγος του πάντα μετράει.

Πού είναι τώρα ο Kid Loco και τι κάνει;

Είμαι στο Belleville (Paris) και είμαι έτοιμος να μπω στο studio για το τελευταίο άγγιγμα ready στο mix που κάνω στο mix album του Federico Aubele και μετά θα ασχοληθώ με μερικά τραγούδια που ετοιμάζω για τη νέα μου δουλειά που θα κυκλοφορήσει αργότερα.

Ποια πράγματα στη μουσική που δεν έχεις αγγίξει σκοπεύεις να κάνεις;

Δεν έχω παίξει ποτέ άρπα στη ζωή μου, νομίζω ότι ποτέ δεν θα το δοκιμάσω, όπως επίσης και να ασχοληθώ με στιδήποτε έχει να κάνει με τον Elton John και ποτέ δεν θα το κάνω!

Πώς μπορείς να περιγράψεις τη σημερινή μουσική και ιδιαίτερα την ηλεκτρονική και πώς αντιλαμβάνεσαι όλα τα καινούργια στίλ που μας πλασάρουν καθημερινά;

Το βρίσκω πραγματικά πολύ δύσκολο να ονομάσω ή να ταξινομήσω τη μουσική σήμερα. Όλα δείχνουν να μιξάρονται μαζί. Η ηλεκτρονική μουσική μπορεί να είναι ροκ, chill out, latin, hardcore ή στιδήποτε άλλο θέλεις και από την άλλη πλευρά η ροκ μπορεί να είναι electronic, ethnic, minimal, στιδήποτε. Ό,τι θέλεις μπορείς να βρεις στο internet και είμαι σίγουρος ότι σύντομα θα έχουμε κάποιους που θα κάνουν τη μουσική τους, λίγο από αυτό, λίγο από το άλλο, τραγουδώντας σαν αυτόν και ακούγονται σαν τον άλλον. Θα δίνουν στους ακροατές αυτό που θέλουν να ακούσουν και αυτό θα είναι πάντα το new thing –αυτό που οι πιο πολλοί θέλουν να ακούσουν.

Πιστεύεις ότι έχουμε επαναφορά σε πιο rock ήχους;

Είναι αλήθεια ότι η ηλεκτρονική μουσική έχει γίνει τόσο περίπλοκη και σε φάσεις πολύ βαρετή, οπότε είναι φυσιολογικό να θέλουμε να ακούσουμε αληθινά όργανα, αφού είναι γεγονός ότι την πιστότητά τους δεν μπορείς με τίποτα να την αντικαταστήσεις. Όλα τα προγράμματα των υπολογιστών είναι πάνω κάτω τα ίδια και ακούγονται το ίδιο, οπότε το μόνο πράγμα που έχεις να κάνεις είναι να πατήσεις ένα κουμπί! Και σίγουρα δείχνεις πολύ πιο sexy με μια κιθάρα πάνω στην σκηνή από το να είσαι κολλημένος στην οθόνη του υπολογιστή...

Τι είναι αυτό που σε ευχαριστεί να ακούς και να σε αγγίζει; Ακούς καινούργια πράγματα ή την ψάχνεις και σε παλαιότερα;

Το «new thing» λέγεται «Hick Hop». Πρόσφατα το είδα στο CNN στο show του Larry... δεν θυμάμαι το επίθετό του –αυτός με τα μεγάλα γυαλιά ανακριτή. Είναι ένα mix Country μουσικής παιγμένη από κάποιους Punky Red Necks με έναν rapper στην κορυφή φορώντας καουμπόικο καπέλο. Ήταν σκέτη καταστροφή, αλλά αφού το είδα στο CNN δεν μπορεί να είναι λάθος...

Ποια είναι η ερώτηση που ποτέ δεν σου έχουν κάνει και θα ήθελες να απαντήσεις;

Ποιός έχει μεγαλύτερο πέος: Ο John Lennon ή ο Paul Mc Cartney;

Και η απάντηση;

Δεν τ'ά'χω δει...

Ποιος είναι ο χειρότερος δίσκος που άκουσες τα τελευταία χρόνια;

Brian Wilson «Smile». Ο ήρωάς μας από τους Beach Boys σταμάτησε να δουλεύει εδώ και πάρα πολλά χρόνια, γιατί ήξερε ότι δεν το είχε άλλο και δεν μπορούσε να γράψει κάτι αξιόλογο. Ύστερα από τόσα χρόνια όμως που όλα τα media άρχισαν να ασχολούνται μαζί του ξανά, του μήκε η ιδέα να ξανακάνει το project. Και φαντάσου ότι είναι πολύ χειρότερο από το αρχικό. Συγχαρητήρια σε αυτόν τον άνθρωπο που κατάφερε να καταστρέψει αυτό που είχε κάνει. Άκουσα ότι κυκλοφόρησε και ένα δίσκο με Χριστουγεννιάτικα τραγούδια –πρέπει να είναι πολύ χάλια επίσης. Σταμάτα το, Brian, καιρός ν' αποσυρθείς...

Βλέπουμε τα τελευταία χρόνια να γίνονται τρελά reunions. Είδαμε ακόμα και τους Doors του 21ου αιώνα! Πώς το βλέπεις αυτό; Έχουν να μας δώσουν κάτι στη μουσική;

ΤΟ ΜΙΣΩ ΑΥΤΟ! Ήμουν Punk Rocker στα τέλη των 70s γιατί όλες αυτές οι μπάντες τύπου Doors ακουγόντουσαν τόσο παλιοί. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα επαναλαμβάνουν τους εαυτούς τους 30 χρόνια αργότερα. Είναι ένας εφιάλτης που γίνεται πραγματικότητα...

Το να κάνεις ένα remix είναι συνηθισμένη δουλειά για σένα ή το απολαμβάνεις από πάνω; Έχεις κάνει remixes σε κομμάτια που δεν σου αρέσουν;

Έχω 3 κανόνες που δεν τους παραβαίνω:

Η μουσική να είναι καλή.

Οι άνθρωποι να είναι καλοί.

Τα λεφτά να είναι καλά.

Σίγουρα έχω δουλέψει σε projects με φίλους για καλά λεφτά, αλλά ίσως όχι σε καλά κομμάτια. Αλλά ελπίζω ότι τα βελτίωσα, όμως δεν θα πω ονόματα...

Βλέπεις τηλεόραση;

Μου τη σπάει όταν μιλάνε πολλοί μαζί στα παράθυρα, αλλά γενικά είναι πολύ χάλια...

5 αγαπημένοι δίσκοι;

THE TEMPTATIONS «Psychedelic shack»

BEASTIE BOYS «Paul's boutique»

THE CLASH «Give em enough rope»

DJ SHADOW «Endtroducing»

και δεν ξέρω...

5 αγαπημένες ταινίες και βιβλία;

Ταινίες

APOCALYPSE NOW

THE BEAUTY & THE BEAST (Από Cocteau, όχι από Walt Disney)

GUMMO and JULIAN DONKEY BOY (Harmony Korine)

ONCE UPON A TIME IN THE WEST

Οτιδήποτε από FELLINI

Βιβλία

Οτιδήποτε από WILLIAM FAULKNER

Οτιδήποτε από JIM THOMPSON

Οτιδήποτε από LOUIS FERDINAND CELINE

Οτιδήποτε από CORMAC Mc CARTHY

CERVANTES «Δον Κιχώτης»

Ποιο πιστεύεις ότι είναι το καλύτερο τραγούδι που έχεις γράψει;

«The trip» με μια μπάντα που λέγεται CATCH MY SOUL.

Επόμενα σχέδια;

Θα στρίψω ένα joint μόλις τελειώσει αυτή η συνέντευξη, θα το καπνίσω και θα δω...

AUDIOVISUAL EQUIPMENT
RENTAL & SALES
EXHIBITION & COMMERCIAL ARCHITECTURE

VISION MEDIA

events, corporate shows, exhibitions, meetings

VISION MEDIA
Ε.Π. ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Ελαιοπίας 4, 151 24 Μαρούσι, τηλ: 210.81.88.811, 210.81.87.224, fax: 210.81.87.734, e-mail: info@visionmedia.gr
www.visionmedia.gr

BRUXELLES MA BELLE!

Γιατί σε όποιον λέω ότι είμαι στις Βρυξέλλες με κοιτάει περίεργα λες και του είπα ότι πήγα στην Καρδίτσα; Χωρίς να έχει τίποτε ιδιαίτερο, η πόλη αυτή ήταν πάντα κοιτίδα ταλαντούχων μουσικών (θυμηθείτε τους Polyphonic Size!) και έξαλλων parties!

του Γιάγκου Κολιοπάνου

(Στα πλαίσια αυτής της φεμινιστικής φιέστας, μία εβδομάδα αργότερα θα εμφανιστεί η πολύκροτη Francois Breut, Γαλλίδα στην καταγωγή, αλλά πλέον μόνιμος κάτοικος Βρυξελλών. Για όσους γουστάρουν μελαγχολική ποπ à la Françoise Hardy κι έναν ήχο κοντά στις πρώτες κυκλοφορίες του Katerine και του Dominique A, είναι ό,τι πρέπει!).

Το Μάιο θα έρθει η σειρά της Lio να τιμήσει την πόλη όπου μεγάλωσε και το μέντορά της. Μετά από πολλά χρόνια στην αφάνεια και πολλές κακουχίες, το πάλοι ποτέ καραμελένιο κοριτσόπουλο του Amoureux Solitaires και του Banana Split επιστρέφει με τον πιο ώριμο δίσκο της καριέρας της, ρουστίκ και μελαγχολικό, σκεπασμένο από γλυκιά βραχνάδα και γερασμένη γοητεία.

Για να κλείσουμε με τα comeback, σημειώνω κι αυτό των Telex με τον καινούριο δίσκο, J'aime la vie, που δυστυχώς είναι αρκετά απογοητευτικός.

Κατά τα άλλα οι Βρυξέλλες αποτελούν σταθερό σταθμό για τα περισσότερα συγκροτήματα με φάρο το Recyclart, ένα μοντέρνο πολυχώρο όπου εκτός από συναυλίες και πάρτυ διοργανώνονται και διάφορες προβολές και φεστιβάλ. Όσον αφορά σε ντόπια συγκροτήματα, η σκηνή που βρίσκεται σε άνθηση είναι περισσότερο '60s/garage/rock'n'roll, τα πιο ηλεκτρονικά πράγματα έρχονται από τους Φλαμανδούς, κυρίως στην Αμβέρσα και τη Γάνδη.

Στις Βρυξέλλες είναι η νυχτερινή ζωή που βρίσκεται σε έξαρση, με πολλά και λίαν ενδιαφέρονται μηνιαία ή διμηνιαία πάρτυ, που γίνονται στην πλειοψηφία τους στη γειτονιά Ixelles. Πρώτο και καλύτερο το Club Claudine, δημιουργία του 20χρονου καλλιτέχνη Jean Baptiste Buy. Διαφημισμένο ως ηλεκτρονική χοροεπερίδα, το C.C. λαμβάνει χώρα κάθε δύο μήνες στο Blue Note, ένα εξίσου ιδιόρρυθμο νάτ-κλαμπ, όπου ο διάκοσμος περιλαμβάνει μπαρόκ καθρέπτες, βιβλιοθήκη, καναπέδες chesterfield, και το λαμπραντόρ της αφεντικίνας. Μέχρι στιγμής στο CC έχουν φιλοξενηθεί ντεφιλέ μόδας και χοροί μεταμφιεσμένων. Είναι σίγουρα ό,τι πιο ιδιαίτερο έχει να προσφέρει αυτή η πόλη.

Ύστερα υπάρχει το Dansez-vous Francais?, μια βραδιά ατελειώτης γαλλομανίας και ελαφρότητας στο παραδοσιακό καφέ Metro Valdi, μία φορά το μήνα. Για πιο indie/rock γούστα, επίσης μία φορά το μήνα, έχουμε το Bitchy Butch, στο Barrio (ένα υπόγειο από τούβλο, όπως στις ταινίες με το Lino Ventura), με προσκεκλημένο dj (την τελευταία φορά ήμουν εγώ) και σταθερό νj, τον πολυτάλαντο saoulmarin.

Τέλος το ηλεκτροφόρο Los Ninos στο Recyclart όπου κάθε μήνα φιλοξενούνται live και dj set.

Για πιο χαλαρές βραδιές μετά την κραιπάλη του Σαββάτου όλος ο καλός κόσμος μαζεύεται στο Bar Fontaines, όπου συχνά διοργανώνονται και πάρτυ νωρίς το απόγευμα.

Και για δίσκους, μην ξεχάσετε, στο Arlequin!!

<http://polyphonicsize.free.fr/>
www.jacquesduvall.net
www.mariefranceweb.com
www.universio.com
www.bitchybutch.be.cx
www.saoulmarin.be
www.recyclart.be
www.arlequin.net
www.myspace.com/losninos

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

Τι θα είχε συμβεί αν ο νεαρός πορτιέρης δεν ζητούσε για τα 15 λεπτά διασημότητας που του αντιστοιχούσαν
 του Δημήτρη Βόγλη

Εντάξει μην τα ισοπεδώνουμε όλα –ο Tom Waits ό,τι και να γινόταν δεν θα άφηνε ποτέ την ευκαιρία να γίνει αυτό που είναι, αλλά δεν είναι σύμπτωση που η τύχη έχει μακριά, πολύ μακριά μαλλιά για να της τα τραβάμε μόλις εμφανίζεται μπροστά μας. Το θέμα είναι να τη δούμε και να την αντιληφθούμε, γιατί λίγο πολύ σε όλους μας έχει εμφανιστεί, απλά κάποιοι ούτε καν αντιλήφθηκαν την παρουσία της και η μακρομαλλούσσα κοπέλα τους γύρισε την πλάτη...

Ο Tom Waits γεννήθηκε στις 7 Ιουλίου 1949 στην Πόμονα της Καλιφόρνια από Ιρλανδό-Σκωτσέζο πατέρα και Νορβηγίδα μητέρα, στην έβδομη επέτειο της μέρας του βομβαρδισμού του Pearl Harbor –αγαπημένο θέμα μαζί με το Βιετνάμ (σε λίγο καιρό θα είναι και οι διδυμοί πύργοι) της Αμερικάνικης κοινωνίας, ξέρετε τώρα ευκαιρία να αγοράσουμε σημαίες, να χτυπήσουμε κάνα εθνικιστικό τατού με την αμερικάνικη σημαία πάνω από το αγκαθωτό tribal βραχιόλι στο μπράτσο οι άντρες και δίπλα στο γαλάζιο δελφινάκι ή κόκκινο τριανταφυλλάκι οι γκέιες. Δεν λέω, και ο Tom τα έχει χτυπήσει τα τατού του αλλά καμία σχέση... Όταν ήταν 10 ετών, οι γονείς του –εκπαιδευτικοί αμφότεροι στο επάγγελμα– χώρισαν και ο μικρός Tom ζήλευε το πιάνο του γείτονα στη νέα τους κατοικία στο National City. Δεν άργησε λοιπόν να εισχωρήσει μέσα του το καλλιτεχνικό μικρόβιο. Στα μέσα της δεκαετίας του 60 κλειδωνόταν στο δωμάτιό του ακούγοντας Dylan και διάβαζε προσεκτικά τους στίχους του. Και επειδή φυσικά έπρεπε να κάνει κάτι για τα προς το ζην, έπιασε δουλειά ως πορτιέρης στο club Heritage στο San Diego, ένα liveάδικο με ντόπιες μπάντες και όχι μόνο. Στο κενό μεταξύ των αλλαγών, ώστε να ανέβει η επόμενη μπάντα να παίξει, ο Tom είχε ζητήσει από τον ιδιοκτήτη να ανέβει να παίξει για λίγο κάποια δικά του τραγούδια που είχε συνθέσει στο πιάνο. Και για καλή του τύχη, για πολύ καλή του τύχη μάλλον, ήταν εκεί ο Herb Cohen, ο μάνατζερ του Frank Zappa. Εύκολα ο Herb, καθότι συνηθισμένος από το σουρεαλισμό του Frank, δεν χρειάστηκε παρά μόνο

λίγα λεπτά να αντιληφθεί περί τίνος πρόκειται. Φανταστείτε τώρα τον Herb να ήταν μάνατζερ του Elton John ή του Phil Collins και των TOTO –ακόμα θα τον κορόιδευε... Και επειδή, όπως είπαμε, η τύχη είναι εκεί όταν πρέπει για να την αρπάξεις από τα μαλλιά, μετά από μισή ώρα του πρότεινε να υπογράψει συμβόλαιο στην Asylum Records, όπως κι έγινε. Τα υπόλοιπα είναι μια ιστορία ενός από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες του αιώνα. Μας έχει διδάξει καινούργιους τρόπους χρήσης οργάνων και φωνητικών χορδών, έχει μετατρέψει το καμπαρέ σε runk και αντίστροφα, το blues σε λυρική pop, την αποστροφή σε συμπάθεια, την παρακμή σε εξέλιξη, τη μελαγχολία σε ευτυχία, το bourbon σε νερό... Στο ενεργητικό του δύο από τους καλύτερους δίσκους όλων των εποχών, τα μεθυστικά Rain Dogs και Frank Wild Years, αλλά ουδέποτε έχει βγάλει μετρίότητα. Προσωπικά πιστεύω ότι μετά το θάνατο του Serge Gainsbourg είναι ο μοναδικός καλλιτέχνης που κάθε καινούργιος δίσκος του είναι από τους καλύτερους της εποχής που κυκλοφορεί. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είναι σε διαρκή οργανισμό έμπνευσης και δημιουργίας κυκλοφορώντας τα ασύλληπτα Alice και Blood Money –την ίδια μέρα παρακαλώ!– και πέρυσι το αριστούργημα Real Gone. Ακούστε το Hill και πείτε μου αν αυτό δεν είναι καμπαρέ – runk – hip hop. Ο τύπος είναι ιδιοφυΐα και πολύ καλός ηθοποιός επίσης με επιλεκτικούς ρόλους και συνεργασίες. Και αντί-ντίβα. Πριν 6 χρόνια μια Τσέχα φοιτήτρια σκηνοθεσίας του είχε ζητήσει μέσω αλληλογραφίας να έγραφε τη μουσική για την ταινία μικρού μήκους που ετοιμάζε. Αφού διάβασε το σενάριο δέχτηκε χωρίς δεύτερη κουβέντα έναντι μηδενικής αμοιβής. Κάτι τέτοια βλέπω και μου γυρίζει το μάτι με κάποιους δικούς μας καλλιτέχνες που νομίζουν ότι είναι οι καρδινάλιοι της μουσικής, που αρνούνται ακόμα και να παίξουν πριν από μεγάλα ξένα ονόματα, γιατί το θεωρούν υποτιμητικό να εμφανιστούν ως support! Γρήγορα Tom Waits στο pick up να πρεμύσω. Θα 'θελα πάρα πολύ να τον γνωρίσω τον τύπο...

www.themaccabees.co.uk

THE MACCABEES

Απόγονοι του Ιούδα ή των Gang of Four;

Οι Μακκαβαίοι ήταν οι απόγονοι του Ιούδα, του γιου του Ματαθία που υπήρξε ο πρώτος επαναστάτης κατά των Μακεδόνων. Πολέμησαν εναντίον του αρχιερέα Ιάσωνα (Ιησού), ο οποίος όπως τον κατηγορούν εξελλήνισε τελείως τους Ιουδαίους. Αυτά από την ιστορία (αν κάνω κάπου λάθος, συγχωρήστε με). Οι Μακκαβαίοι που μας απασχολούν στην προκειμένη περίπτωση δεν ξέρω αν ήταν απόγονοι του Ιούδα και του Ματαθία, σίγουρα όμως είναι απόγονοι των Gang of Four, των Clash, των Pulp και των Wedding Present. Οι The Maccabees κατάγονται από το Λονδίνο αλλά ζούνε στο Μπράιτον της Μ. Βρετανίας και μόλις τώρα κυκλοφόρησαν το δεύτερό τους single «Latchmere». Το Νοέμβριο του 2005 κυκλοφόρησε το πρώτο, με τίτλο X-Ray (μόνο σε βινύλιο) και παραγωγή από τον Gil Norton ο οποίος είχε κάνει το Doolittle των Pixies. Τον τελευταίο καιρό απασχολούν αρκετά τη βρετανική indie κοινότητα και δεν αποκλείεται σύντομα να κάνουν την εμφάνισή τους και σε κανένα εξωφυλλάκι (και φυσικά δεν αναφέρομαι σε ελληνικό έντυπο!!).

THE LONG BLONDES

Η ξανθιά, ποια είναι;

Είναι πολύ ευχάριστο το γεγονός ότι εν έτει 2006 εμφανίζονται νέοι καλλιτέχνες και συγκροτήματα οι οποίοι κυκλοφορούν τους δίσκους τους μόνο σε βινύλιο. Στην περίπτωση των Long Blondes το γεγονός αυτό έχει λογική εξήγηση, αφού από την μία οι

γονείς του κιθαρίστα Dorian ανταγωνίζονταν μεταξύ τους για το ποιος θα παραδώσει την καλύτερη δισκοθήκη στο γιο τους και από την άλλη η τραγουδίστρια Kate εισέπραττε ως δώρο από τη μητέρα της ένα 7" κάθε εβδομάδα αντί ενός παιχνιδιού ή κάτι σχετικότερο για την ηλικία ενός μικρού τότε κοριτσιού. Εκτός από την Kate και τον Dorian, η Emma (κιθάρα, πλήκτρα), η Reenie (μπάσο) και ο Screech (ντραμς) συμπληρώνουν τη σύνθεση του γκρουπ από το Σέφιλντ (και πάλι) που σε γενικές γραμμές παίζει ποπ με επιρροές από τα παλιά (60s), και τάσεις άλλοτε punk, άλλοτε indie και άλλοτε new wave. Το ότι δεν ακούνε Beatles, Stones, Hendrix, Doors και Dylan, δεν χρειάζονταν να μας το πούνε γιατί χωριό που φαίνεται κολαούζο δεν θέλει!

www.thelongblondes.co.uk
www.myspace.com/thelongblondes

MOGWAI

Με τις ευλογίες του Ζιζού

Ο όρος post-rock χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά λίγο πριν τα μέσα των 90s, για να χαρακτηρίσει ένα είδος μουσικής το οποίο πήγαζε από τα σπλάχνα του alternative-indie και συνδύαζε διάφορα πειραματικά είδη όπως Kraut-rock, ambient, prog-rock και ακόμη dub reggae και jazz, σε μια πιο σύγχρονη εναλλακτική μορφή και με την προσθήκη διάφορων ηλεκτρονικών. Σήμερα οι σημαντικότεροι εκφραστές της post-rock κοινότητας είναι κυρίως οι Mogwai, οι Godspeed και οι Tortoise. Οι Mogwai σχηματίστηκαν το 1995 στη Γλασκώβη από τους Stuart Braithwaite, Dominic Aitchison, Martin Bulloch και John Cummings. Το 1997, με την προσθήκη του Brendan O'Hare, πρώην μέλους των Teenage Fanclub και Telstar Ponies, κυκλοφόρησαν το πρώτο τους άλμπουμ «Young Team». Όμως την πρώτη τους επιτυχία τη γνώρισαν το 1996 με το single «Angels vs. Aliens», (ήταν split single με τους Dweeb), το οποίο τους επέφερε μία θέση στην πρώτη δεκάδα των βρετανικών indie charts. Φέτος κυκλοφόρησαν το πέμπτο στούντιο άλμπουμ με τίτλο «Mr. Beast», ενώ όπως έχει ανακοινωθεί, θα γράψουν και το soundtrack της ταινίας που θα γυριστεί για τον ποδοσφαιριστή-θρύλο Ζινεντίν Ζιντάν, «Zidane; A 21st Century Portrait».

www.mogwai.co.uk

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

JIM NOIR

Για όλα φταίει ο Μπάτμαν

Όλα ξεκίνησαν κάπου στα μέσα της δεκαετίας του 90. Ο Jim Noir, γύρω στα 12 τότε, έλαβε μέρος σε ένα διαγωνισμό καράοκε γνωρίζοντας την πρώτη του επιτυχία, η οποία και του απέφερε το πρώτο βραβείο του διαγωνισμού. Αυτό δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα ασήμαντο νεροπίστολο του μπάτμαν. Πολύ σημαντικό όμως, για να ενθουσιάσει έναν πιτσιρικά και να του διεγείρει τη φαντασία ώστε να κάνει όνειρα ακόμη και για επαγγελματική καριέρα. Σήμερα, ο εικοσιτετράχρονος πλέον Τζιμ, έχοντας ηχογραφήσει τα τραγούδια στο σπίτι μόνος του χωρίς τη βοήθεια κανενός, κυκλοφόρησε κάποια eps τα οποία έγιναν σε χρόνο ντε τε ανάρπαστα. Αυτό τον ώθησε να τα επανακυκλοφορήσει συγκεντρωμένα όλα μαζί στο Tower of Love, που είναι ουσιαστικά και το πρώτο του άλμπουμ. Η αγάπη του για παλιούς μεγάλους όπως οι Beach Boys, Simon & Garfunkel, αλλά και τον νεότερο Badly Drawn Boy, εκδηλώνεται ολοφάνερα μέσα από τη μουσική του. Και για όλα αυτά ευθύνεται ένα νεροπίστολο (ή μήπως ο Μπάτμαν;)

www.jimnoir.com
www.myspace.com/jimnoir

INDIE LABELS

IDON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

ROUGH TRADE RECORDS

Τα τελευταία χρόνια κυκλοφόρησαν από τη Mute Records κάποιες συλλογές σε cd με την ονομασία «Rough Trade Shops».

Ήταν Φεβρουάριος του '76, ακριβώς τριάντα χρόνια πριν, όταν ο Geoff Travis με τον Steve Montgomery άνοιξαν στο δυτικό Λονδίνο ένα δισκάδικο με όλα τα χαρακτηριστικά που πρέπει να έχει ένα μαγαζί που σέβεται τον εαυτό του.

Τον Ιούνιο του '76, με την έκρηξη του πανκ, το κατάστημα γίνεται το κέντρο της underground μουσικής σκηνής. Ό,τι καινούργιο κυκλοφορεί στον ανεξάρτητο χώρο καθώς και στο χώρο της reggae, μπορείτε να το βρείτε εκεί, να το ακούσετε και φυσικά να το ψωνίσετε. Τα πρώτα

ανεξάρτητα punk fanzines, εκτός από χέρι με χέρι, διανέμονται και από εκεί. D.I.Y κυκλοφορίες σε βινύλιο και κασέτα έχουν πάντοτε θέση στα ράφια, ενώ στον πίνακα ανακοινώσεων που είναι αναρτημένος σε κάποια γωνιά του καταστήματος, υπάρχουν όλες οι πληροφορίες για τα live, flyers κτλ. Από το τέλος του '77 η Rough Trade ξεκινά την παραγωγή δίσκων σαν ανεξάρτητο label. Τι και τι δεν έχει κυκλοφορήσει με την ετικέτα της εταιρείας... Cabaret Voltaire, Swell Maps, Raincoats, Television Personalities, Young Marble Giants, Zounds, Stiff Little Fingers, Pere Ubu, Fall... αμέτρητος είναι ο κατάλογος από τα group που κυκλοφόρησαν

δίσκους ή επτάντισσο και έγιναν κλασσικά. Τα πρώτα 100 μάλιστα από τα singles είναι must!!! Παράλληλα η εταιρεία λειτουργεί και σαν εταιρεία διανομής για labels όπως Factory, Fast records, Object, Some Bizarre, Cherry Red, Mute, 4AD καθώς και για άπειρες μικρές και self released bands. Το συγκρότημα που απογείωσε την εταιρεία και την έκανε να φαντάζει σαν πολυεθνική ήταν οι Smiths με τη μεγάλη επιτυχία που είχαν τη δεκαετία του 80.

Ταυτόχρονα το κατάστημα μετακομίζει στην Talbot Road, θέση στην οποία υπάρχει και σήμερα. Ανοίγει δεύτερο στο Covent Garden που ειδικεύεται σε dance κυκλοφορίες, καθώς και

υποκαταστήματα σε Παρίσι και Τόκιο. Σήμερα κάποιος που θέλει μια σωστή ενημέρωση και να βρεί ό,τι νέο κυκλοφορεί, ξέρει πού πρέπει να ψάξει. Στο κατάστημα στην Talbot Road, με τα εξώφυλλα από παλιά singles να κοσμούν τους τοίχους, νομίζεις ότι βρίσκεσαι στη χρυσή εποχή της πανκ και της μουσικής έκρηξης που ακολούθησε. Αξίζει τον κόπο μια επίσκεψη, αν βρεθείτε κατά Λονδίνο μεριά. Τελειώνοντας πρέπει να αναφερθεί ότι ο όρος «indie music» οφείλει την ύπαρξή του, εκτός από την εκπομπή του συγχωρεμένου John Peel και στη Rough trade records, βεβαίως - βεβαίως...

ROUGH TRADE

Δεκελέων 40 - Γκάζι | Τηλ. 210 3422554 | www.glamstudio.gr

Ο Ειρηναίος Φιλιππίδης και ο Τηλέμαχος Μιχαηλίδης, τα δύο πρόσωπα πίσω από το Lifestyledeath, αναλύουν τις δραστηριότητες του καινούργιου τους χώρου, ενώ παράλληλα εξηγούν πώς μια αφισοκόλληση μπορεί να εξελιχθεί σε ένα fun night out...

της Χριστίνας Ροδοπούλου

Γιατί lifestyledeath;

T: Είναι μία λέξη, δεν χωρίζεται και υποτίθεται ότι είναι τρία κεφάλαια... ζωή, στυλ, θάνατος, απλά πράγματα... Ποιες είναι οι ασχολίες του lifestyle death;

T: Δημόσιες σχέσεις, εξωτερικό και Ελλάδα, διοργάνωση shows, λιανική, χοντρική και trend for casting, το οποίο σημαίνει πρόβλεψη των τάσεων του μέλλοντος. Πάνω σε αυτό έχουμε δουλέψει για τη Nike, την Adidas, για Paco Rabanne και Ralf Lauren.

Ποια ανάγκη σας έκανε να φτιάξετε έναν τέτοιο χώρο, πιστεύετε ότι έλειπε κάτι τέτοιο από την Αθήνα;

T: Ναι, είμαστε το μοναδικό fashion pr και boutique στην Ελλάδα που δουλεύει με τις ημερομηνίες των διεθνών events που γίνονται και κάτω από τα guide lines του British Fashion Council.

E: Ουσιαστικά εδώ (στην Ελλάδα) είναι κοσμικό το pr, ενώ αυτό που κάνουμε εμείς είναι αποκλειστικά pr και press πάνω στη μόδα... και πέρα από αυτό, νομίζω ότι αυτό που λέμε και εγώ και ο Τηλέμαχος είναι ότι κάτι τέτοιο λείπει γενικά σαν φιλοσοφία, είναι σαν concept πολύ ξεχωριστό από οτιδήποτε γίνεται παγκοσμίως, είναι ουσιαστικά μια επανάσταση στο εμπόριο, δεν είναι μόνο για την Αθήνα, είναι πολύ πιο μεγάλο, γι' αυτό και πάει καλά και γι' αυτό έχουμε καλή ανταπόκριση και feed-back από το εξωτερικό.

Εμπροές στην δουλειά σας; (διάφορους τομείς: κινηματογράφος, εικαστικά, μουσική, παλαιότερες δεκαετίες, κ.τ.λ.)

E: Εμένα αυτό είναι η φύση και οι άνθρωποι, δεν έχει κάτι άλλο, όλα τα άλλα είναι μέσα σε αυτό.

T: Ναι, δεν μπορώ και εγώ να διαχωρίσω τίποτα.

Στη συνεργασία σας έχετε κοινούς τόπους ή αλληλοσυμπληρώνεστε διαφωνώντας;

E: Είμαστε τελείως διαφορετικοί σαν χαρακτήρες, τελείως διαφορετικοί σαν υπόσταση δουλειάς, αλλά έχουμε έναν κοινό τόπο που πάνω σε αυτόν χτίζουμε.

T: Η lifestyledeath φιλοσοφία είναι ότι κάνουμε κάτι επειδή το αγαπάμε, δεν έχουμε ανάγκη... κάνουμε πραγματικά αυτό που γουστάρουμε.

E: Ο Τηλέμαχος είχε πει πιο παλιά και αυτό νομίζω ότι είναι το κυριότερο slogan, βλέποντας την κατάσταση της μόδας στην Ελλάδα λέει: «ρε παιδιά πρεμπίστε, δεν είμαστε πυρηνικοί ιατρικοί, μόδα κάνουμε», τα πράγματα είναι απλά για εμάς.

T: Να πεις ότι έσωζες κόσμο στα χειρουργεία κάθε μέρα, εντάξει... πας στο Ζάππειο τώρα, στο fashion και βλέπεις υστερία, εμείς απλώς θα φέρουμε τους καλύτερους εδώ χωρίς

υστερία.

E: Simplicity βασικά, αυτό είναι η φάση.

Τι σημαίνει για εσάς style;

T: Είναι το δεύτερο συνθετικό της λέξης lifestyledeath.

Τι σημαίνει για εσάς κιτς;

T: Εγώ, όταν μου λένε κιτς, σκέφτομαι Jeff Koons και Cicciolina, porno video.

E: Και εγώ είμαι σύμφωνος σε αυτό που λέει ο Τηλέμαχος και είμαι και πιο πολύ σε αυτό, αλλά τελευταία νομίζω ότι το κιτς μπορείς να το βρεις παντού, δηλαδή ακόμα και το πολύ καλό ή το πολύ επώνυμο μπορεί τελικά να είναι και αυτό κιτς, αν μιλάμε για το χώρο της μόδας, αλλά και πέρα από αυτό οτιδήποτε μπορεί να είναι κιτς.

Πο σημαντικό αξεσουάρ μιας γυναίκας/ άντρα;

E: Στον άντρα σίγουρα το μουστάκι είναι το πιο σημαντικό αξεσουάρ.

T: Γυναίκα το μυαλό της, στάνταρ.

Για ποια πόλη θα αφήνατε την Αθήνα;

T: Όχι για πόλη, με τίποτα, ήμασταν σε άλλες πόλεις και αλλάξαμε εκείνες τις πόλεις για την Αθήνα.

E: Θα αφήναμε την πόλη να πάμε στα βουνά, βασικά, νομίζω ότι αυτό μας αντιπροσωπεύει.

Τι μουσική ακούτε;

T: Εγώ δεν ακούω καθόλου,

υπογράμμισέ το.

E: Εγώ ακούω όλα τα υπόλοιπα.

Ιδανικό βράδυ έξω;

T: Περπατώντας στην πόλη.

E: Νομίζω ότι πλέον είναι τυχαία τα ιδανικά βράδια, δεν είναι κάτι που το επιδιώκεις, δεν είναι σίγουρα μια έξοδος σε ένα μπαρ, δεν ξέρω αν θα μπορούσε να είναι αυτό, ίσως και αυτό που λέει ο Τηλέμαχος, ένας περίπατος ή οτιδήποτε, ένας άνθρωπος που σε κάνει χαρούμενο.

T: Ας πούμε, τις προάλλες ο Ειρηναίος βγήκε και κολλούσε αφίσες για μια παράσταση, αυτό είναι ωραίο, μου αρέσει αυτό, πας γύρω γύρω... κάνεις... πίνεις λίγο, ξέρω γω... αυτό είναι καλή φάση, καλή πρόταση.

Κάποιος που υπήρξε σημαντική βοήθεια για όσα έχετε κάνει μέχρι σήμερα;

E: Ο Πανάγαθος...

T: Ο Πανάγαθος, ο Θεός και οι γονείς μας, θέλω να ευχαριστήσω το Θεό...(γέλια).

Lifestyledeath
Τριπολιέμου 30, Γκάζι
T: 210 3466055
E: info@lifestyledeath.com

THE MOMENT

You caught my eye by chance.
Although I pretend not to,
but it was pretty obvious
that I have gazed at you.

Σακάκι και σορτς, Chanel

kick-off./28

PUNK ROCK IST NICHT TOT!*

του Αντρέα Κίκπρη

Πρόκειται σίγουρα ένα από τα πιο καυτά ματς του μήνα: 12 Απριλίου, στο στάδιο Μίλερντορ του Αμβούργου, ο ημιτελικός του Κυπέλλου Γερμανίας ανάμεσα στη Σανκτ Πάουλι και τη Μπάγερν Μονάχου. Δεν είναι ακριβώς το μαγικό κλισέ του Κυπέλλου, Δαβίδ εναντίον Γολιάθ, όσο οι δύο εντελώς διαφορετικές ποδοσφαιρικές κουλτούρες που συγκρούονται σε ένα τόσο υψηλό επίπεδο. Οι μεταξύ τους αντιθέσεις χαώδεις: καταρχήν η Μπάγερν είναι 1η –ως είθισται– στην Μπουντεσλίγκα και η Σανκτ Πάουλι 4η στην Ρετζιοναλίγκα Νορντ, στην 3η κατηγορία ιεραρχικά. Η Μπάγερν έχει σκκώσει 41 κούπες την τελευταία 35ετία, η Σανκτ Πάουλι καμία σε 96 χρόνια ιστορίας. Οι Βαυαροί έφυγαν μόλις πέρυσι από το χαώδες Ολιμπιαστάκιον και παίζουν πια στην 60 χιλιάδων θέσεων Αρίνα, μάλλον το καλύτερο –από κάθε άποψη– νεόκτιστο γήπεδο στον κόσμο. Σε σχέση με την Αρίνα, το Μίλερντορ –με ελάχιστες αλλαγές από το 1963– σίγουρα μοιάζει με στρούγκα που στοιβάζει 20 χιλιάδες άτομα. Ακόμα, η Μπάγερν είναι επιφανές στέλεχος της G-14, του αιμοβόρικού γκρουπ που επιδιώκει με λύσσα να κάνει λοβοτομή στο άθλημα, ενώ η Σανκτ Πάουλι μόλις συνέρχεται από τη χρεοκοπία του 2003. Ίσως η πιο χαρακτηριστική αντίθεση αφορά στους προέδρους

των ομάδων. Γιατί το άκουσμα και μόνο του διδύμου Φραντς Μπεκενμπάουερ - Καρλ Χάιντς Ρουμενίγκε των Βαυαρών όσο να' ναι προκαλεί ένα ρίγος που για κάποιο λόγο μπορεί ακόμα και να ξεφύγει από το καθαρά ποδοσφαιρικό και να επεκταθεί σε άλλες εποχές, που ολόκληρη η ανθρωπότητα παλεύει να ξεχάσει, ενώ ο Κόρνι Λίτμαν, πρόεδρος της Πάουλι από το 2004, είναι δηλωμένος γκέι, ηθοποιός και ιδιοκτήτης μπαρ και θεάτρων στο Αμβούργο, ο οποίος είχε προκαλέσει πανικό στα 90s όταν είχε δηλώσει στο τηλεοπτικό του σόου ότι είχε κοιμηθεί με 5-6 παίκτες της Μπουντεσλίγκα! Τελικά όμως, ο συγκεκριμένος ημιτελικός φέρνει αντιμέτωπες τις δυο γερμανικές ομάδες με τους περισσότερους φαν, ειδικά πέρα από τα στενά γεωγραφικά τους όρια. Κι αν για τη Μπάγερν οι λόγοι για να την αγαπάς (ή να τη μισείς) είναι προφανείς, η ιστορία της Σανκτ Πάουλι αποτελεί ένα ιδιότυπο –για την εποχή– παράδειγμα συναρπαστικής αλληλόδρασης του ποδοσφαίρου με την τοπική πραγματικότητα, ένδειξη ίσως ότι το πάθος για τη μπάλα στη συγκεκριμένη χώρα είναι βαθύ και αυθεντικό. Προερχόμενη από το ομώνυμο φτωχό προάστιο του Αμβούργου –πασίγνωστο για τα μπουρνέλα του λιμανιού, τα πρώτα live των Beatles, τη μετέπειτα άνθηση του πανκ

κινήματος της Γερμανίας, το ανελέητο ξύλο μεταξύ αναρχικών και νεοναζί στα 80s, σήμερα γεμάτο ζωή με καλλιτέχνες, φοιτητές, μετανάστες, άνεργους, άστεγους και πάμπολλα μπαρ που παίζουν πανκ-ροκ, σκα, τζαζ κ.ά.– η Σανκτ Πάουλι άρχισε να γίνεται σιγά-σιγά πεδίο όπου εκφραζόταν το δημιουργικό χάος της περιοχής. Από τα μέσα των 80s, όταν μια ομάδα οπαδών με το εκρηκτικό όνομα «Doc Mabuse» προερχόμενη από ένα εξαθλιωμένο συγκρότημα πολυκατοικιών ύψωσε μια σημαία με τη νεκροκεφαλή στο γήπεδο, η ομάδα σταδιακά εξελίχθηκε σε συνειδητοποιημένο σύμβολο της εργατικής τάξης, εκπροσωπώντας τα ακριβώς αντίθετα σε σχέση με τους

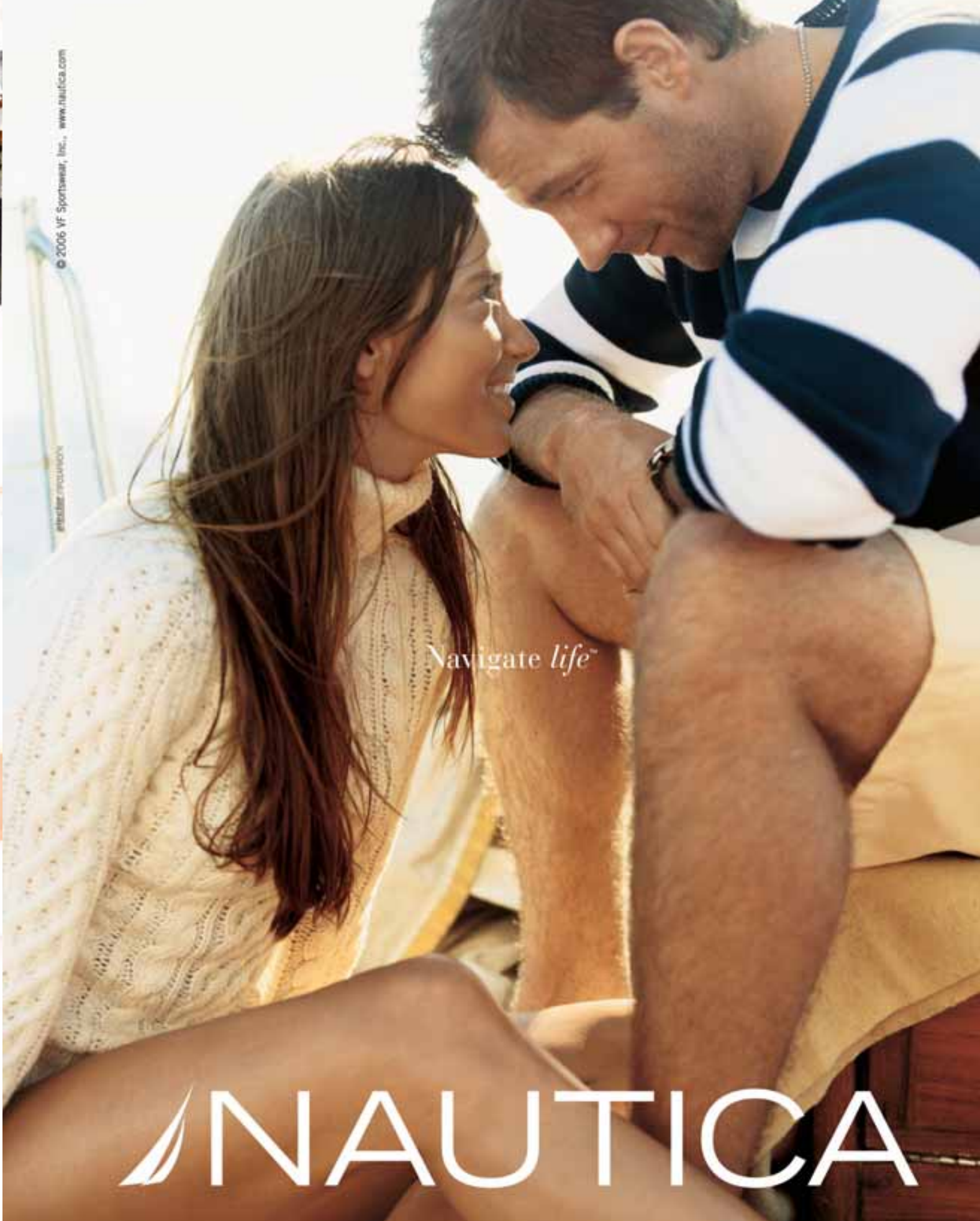
Αν για τη Μπάγερν οι λόγοι για να την αγαπάς (ή να τη μισείς) είναι προφανείς, η ιστορία της Σανκτ Πάουλι αποτελεί ένα ιδιότυπο –για την εποχή– παράδειγμα συναρπαστικής αλληλόδρασης του ποδοσφαίρου με την τοπική πραγματικότητα, ένδειξη ίσως ότι το πάθος για τη μπάλα στη συγκεκριμένη χώρα είναι βαθύ και αυθεντικό.

ρατσιστικούς πυρήνες οπαδών που είχαν βρει καταφύγιο στη Hamburger SV, το γνωστό μας Αμβούργο, τη «μεγάλη» δηλαδή ομάδα της πόλης. Η νεκροκεφαλή έχει γίνει πα επίσημο σύμβολο της ομάδας, ενώ η διοικητική της δομή αποτελείται από τους ίδιους τους φίλους της. Τα έσοδα ενίοτε προέρχονται από πρωτότυπους τρόπους, όπως πανκ συναυλίες, δίσκους αφιερωμένους εξ ολοκλήρου στην ομάδα, αλλά και πλανόδια μπυρώδη events τύπου «Drink For St. Pauli». Το Μίλερντορ, έστω κι αν η μπάλα που παίζει η ομάδα είναι αντίστοιχη του δικού μας Θρασύβουλα, είναι κάθε βδομάδα γεμάτο, μια εξέδρα καυτή

και ανεκτική στους πάντες –πλην των νεοναζί– όπου ακόμα και στο φανατικό πυρήνα, το λεγόμενο «Black Block», όπου μαζεύονται οι περισσότεροι της «εναλλακτικής» σκηνής, δεν βλέπεις τόσο την τάση να βγουν απωθημένα, αλλά περισσότερο τη χαρά να νιώθουν ότι αυτή η ομάδα είναι πραγματικά δική τους και τους εκφράζει ολοκληρωτικά. Η τρελή πορεία στο φετινό Κύπελλο είναι χρυσωρυχείο, αφού πάνω από 1εκ. € έχουν ήδη μπει στο ταμείο μετά τις απίθανες νίκες στο Μίλερντορ με Μπόχουμ (4-0), Χέρτα (4-3) και Βέρντερ (3-1). Πέρα από τα τρέχοντα, δίνεται η δυνατότητα στην Πάουλι να ενισχύσει τις δράσεις της, με πιο πρόσφατη την καμπάνια «Viva con

Agua de Sankt Pauli», με σκοπό να μαζευτούν χρήματα για να μπου βρύσες με πόσιμο νερό στα σχολεία της Κούβας! Και πώς θα μπορέσουν να κοντράρουν (και) τα πυραυλοκίνητα της Μπάγερν στο δρόμο για τον τελικό της 29ης Απριλίου στο Βερολίνο; Ο Καναδός χαφ της ομάδας Άιβ Σούλεντιτς εξηγεί: «Από τη στιγμή που μπαίνεις στο γήπεδο ακούγοντας το Hell's Bells (AC/DC) και βλέπεις τους οπαδούς, όλα φαίνονται ανεξήγητα, διαφορετικά και πολύ σπέσιαλ».

* «Punk Rock Is Not Dead»
Από το «St. Pauli» των Art Brut

© 2006 VF Sportswear, Inc., www.nautica.com

NAVUTICA

Visions
3 Απριλίου - 19 Απριλίου
Ξενοδοχείο Athens Imperial
Πλατεία Καραϊσκάκη, Αθήνα

VISIONS 06

Η Αίθουσα Τέχνης Καππάτος διοργανώνει και παρουσιάζει από τη Δευτέρα 3 Απριλίου μέχρι τις 19 Απριλίου την έκθεση σύγχρονης τέχνης «Visions» στο Ξενοδοχείο Athens Imperial στην Πλατεία Καραϊσκάκη. Τριάντα επιμελητές εκθέσεων, ιστορικοί τέχνης, αρχιτέκτονες, χορογράφοι, θεατρολόγοι κ.ά. επιλέγουν από ένα καλλιτέχνη ή μια ομάδα καλλιτεχνών ο καθένας, που θα παρουσιασθούν σε τριάντα δωμάτια ενός ορόφου του ξενοδοχείου. Συμμετέχουν περίπου σαράντα Έλληνες και ξένοι καλλιτέχνες και κάθε καλλιτέχνης ή ομάδα καλλιτεχνών χρησιμοποιεί από ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου. Θα παρουσιασθούν ζωγραφικά έργα, εικαστικές-πληκτικές, φωτογραφικές και σκηνογραφικές εγκαταστάσεις, performance, χορευτικές performance, αρχιτεκτονικά projects, προβολές, ταινίες, και άλλα έργα. Δίνεται έτσι η δυνατότητα να παρουσιασθούν και να καταγραφούν οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον εικαστικό χώρο αλλά και στον ευρύτερο χώρο της τέχνης και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος.

28 Απριλίου - 7 Μαΐου στον «Ελληνικό κόσμο»
Περασός 254, Τούμπος
Χρόνος: 21:30 (οι πόρτες θα ανοίγουν από τις 20:00)
Τιμή εισιτηρίου: 15€
Κάρτα 5 παραστάσεων: 60€
Κάρτα για όλο το φεστιβάλ: 100€

Ελληνικού Κόσμου στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού, θα εμφανίζονται καθημερινά τρεις ομάδες χορού, ένα έως δύο μουσικά σχήματα, ενώ θα λειτουργεί μόνιμα έκθεση με σύγχρονα εικαστικά έργα και video dance. Οι πόρτες του φεστιβάλ θα ανοίγουν μόνιμα ώρα νωρίτερα από την παράσταση, προκειμένου οι θεατές να επισκέπτονται τις εικαστικές εγκαταστάσεις και τις προβολές, ενώ χορός και μουσική θα εμφανίζονται σε μία κοινή παράσταση. Οι συμμετέχοντες θα παρουσιάζουν καινούριες δουλειές αλλά και έργα repertoire και η κάθε χορευτική ομάδα θα παρουσιαστεί δύο φορές.

Μουσικά Συγκροτήματα: Illegal Operation, Film, Palynoria, Stigmatopis, Harry Dog, Sharp Ties, Jessica, Closer, Δημήτρης Μοραβίης, Σόλης Μπαρκά, Νίκος Γεωργιάδης, Lost bodies, Shubtle, Τύρο-Τύρο, Αντώνης Λιβερίτσος, Χορευτικές Ομάδες: Χορευτές, Οκτάνα, Griffin, Aditi, Αράλχημα, Φυνείν Αδύνατον, Ομάδα 11, Ομάδα Σύγχρονου Χορού Πέρας Σταματοπούλου, Yelri!, Lemurius: Γιάννης Μανταφούνης, Κατερίνα Σκιάδα, Τζένη Αργυρίου, Αντώνης Φονοδίκης, Beebea: Roman Thopre Dance Co., **Εικαστικοί καλλιτέχνες:** Μίκης Φάρος, Ash Bulayev, Βασιλής Μπουτάρης, Στέφανος Λυμπερόπουλος, Απόστολος Ζερδεβάς, Τάκης Ζερδεβάς, Έντα Μικαλάκη, Πέρλα Φιλίππιδου, Ρίκα Κρήναρη.

NEW MODEL ARMY LIVE!

Οι New Model Army, ένα από τα πιο σημαντικά και επιδραστικά συγκροτήματα της Βρετανίας, επιστρέφει στην Ελλάδα για δύο εμφανίσεις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα στις 7 και 8 Απριλίου αντίστοιχα. Ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένοι και απόλυτα αιχμηροί σε κοινωνικά θέματα είναι ένα από τα πιο τίμια συγκροτήματα που έχει αναδείξει το μουσικό στερέωμα. Διαθέτουν τις πολιτικές ευαισθησίες των CLASH, το λυρισμό των SMITHS και την εκρηκτικότητα των JAM και καταφέρνουν να είναι τόσο μοναδικοί γράφοντας τη δική τους μουσική ιστορία. Οι συναυλίες τους είναι πάντα ένα ιδιαίτερο γεγονός αφού σέβονται απόλυτα το κοινό τους –σπμειωτέον έχουν μεγάλο fan club σε όλη την Ευρώπη που τους ακολουθεί πιστά. Θα ακουστούν όλες οι μεγάλες επιτυχίες, 51st State of America, Stupid Questions, Vagabonds etc... Ένα εκρηκτικό live!

Θεσσαλονίκη
Παρασκευή 7 Απριλίου
Υδρόγειος (+ Deus Ex Machina, Background Noises)

Αθήνα
Σάββατο 8 Απριλίου
Gagarin 205
Προπώληση: Metropolis, Ticket House €30

WATTS IS UP DUCK!

Λοιπόν, διαβάστε: την Τετάρτη 3 Μαΐου έρχεται για live στην Αθήνα ο... Ohmega Watts!!! Τέλειο, εεε;;; Τι; Δεν τον ξέρετε; Α, καλά, δεν πειράζει, κοιτάξτε να δείτε τι θα κάνετε: αφήστε στην άκρη το περιοδικό, ξετρυπώστε από το τελευταίο συρτάρι κάτω αριστερά τον πύλινο γουρουνίσιο γκουμπαρά σας, κάντε τον να ξεράσει 5-6 χιλιάρικα, πεταχτείτε μέχρι την Τράπεζα Ελλάδος (Πανεπιστημίου 15, ανοικτά μέχρι τις 14:30!), ανταλλάξτε τις πολυ-χαϊδεμένες δραχμούμπες σας (πληρωτές με την εμφάνιση...), με ολόφρεσκα, κολλαριστά ευρώπουλα και τρέξτε στο Jinx, στο Metropolis ή στο www.ubiquityrecords.com και αγοράστε το «The Find». 22 κομμάτια λέμε έχει ο δίσκος. Το «The Find» αρχίζει και τελειώνει με καθαρές jazzohip-hop μελωδίες αλλά εν τω μεταξύ μεσολαβεί μπόλικο βρώμικο funk-soul, χωρίς να περιλαμβάνεται ίχνος λούπας και έτοιμου σάμπλινγκματος: όλα παίχτηκαν live και από αυτό το υλικό ο Watts έφτιαξε τα δικά του samples. Το εξώφυλλο του δίσκου το έχει σχεδιάσει ο ίδιος, καθώς είναι και designer (έχει σχεδιάσει και μερικά από τα κορυφαία μπλουζάκια της Ubiquity, πέρα από δουλειές που έχει κάνει για λογαριασμό των Pigeon John, Adidas και Lightheaded).

Τετάρτη 3 Μαΐου
Barrio
Κεραμικού 53, Μεταξουργείο
Είσοδος ελεύθερη

ΜΙΚΡΟ ΣΤΟ ΜΑΤΙ

Να η ευκαιρία!... Αν σε ενδιαφέρει το Video Art, αυτή την περίοδο ξεκινάει ο νέος κύκλος σεμιναρίων στον πολυχώρο Μικρό Πολυτεχνείο, το οποίο μας έχει συνηθίσει στις ευχάριστες εκπλήξεις είτε πρόκειται για θεατρικές παραστάσεις είτε για μίνι φεστιβάλ είτε για κάποια εκδρομή. Τα μαθήματα που θα διδάσκονται είναι: Ιστορία της Video Art, Σενάριο, Σκηνοθεσία και Μοντάζ. Σίγουρα δεν μιλάμε για πολλή θεωρητικούρα και μπλα-μπλα, αλλά για δημιουργία, δράση, ανοικτό μυαλό, επιρροές από κινηματογράφο, μουσική και άλλες τέχνες και γενικότερα όρεξη να 'χεις και... Βασικός σκοπός των παραπάνω συναντήσεων, δηλαδή, θα είναι η δημιουργία καλλιτεχνικού έργου από κάθε σπουδαστή. Στο τέλος των σεμιναρίων πραγματοποιείται και η έκθεση των σπουδαστών START! σε συνεργασία με το Φούρνο - Κέντρο Για Τον Ψηφιακό Πολιτισμό.

Μικρό Πολυτεχνείο
Πλατεία Ασωμάτων 7, Θησείο
Τηλ.: 210 3252998
www.mikropolytexneio.gr

THE CLIENTELE

Η ιστορία των Clientele ξεκινάει το 1991 στο Hampshire της Μ. Βρετανίας, όπου και πρωτογνωρίστηκαν σε ηλικία 16 χρονών οι James και Alasdair. Έξι χρόνια μετά, έχοντας αποφοιτήσει από διαφορετικά πανεπιστήμια, αποφασίζουν να μετακομίσουν στο Λονδίνο για να ασχοληθούν με τη μουσική. Μέχρι και σήμερα συνεχίζουν να βαδίζουν στο δρόμο που κάποτε χάραξαν συγκροτήματα όπως οι Galaxy 500 και οι Felt και δισκογραφικές εταιρίες όπως οι Sarah, Sunday, K, Elephant και πολλές, πολλές άλλες. Με δισκογραφία, η οποία αποτελείται κυρίως από σινγκλάκια, σε θρυλικές pop εταιρίες, όπως οι ισπανικές Elephant και Acuarela και οι Αμερικάνικες Merge, Drive-in και Slumberland, οι Clientele είναι από εκείνα τα «μικρά» γκρουπάκια που αφήνουν το δικό τους, ξεχωριστό αποτύπωμα, πάντα μακριά από φώτα της δημοσιότητας, στο ανά τον κόσμο pop μουσικό στερέωμα. Η συναυλία τους το Σάββατο στις 29 Απριλίου στο Μικρό Μουσικό Θέατρο είναι μια πολύ καλή ευκαιρία να τους γνωρίσουμε από κοντά και να περάσουμε ένα φανταστικό pop βράδυ.

Σάββατο 29 Απριλίου
Μικρό Μουσικό Θέατρο
Βεΐκου 33, Κουκάκι
Έναρξη: 10μ.μ.
Είσοδος: 15€
info@smallmusictheatre.gr
http://www.smallmusictheatre.gr

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

Εσπατόρια **ΚΕΝΤΡΟ:** Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύτση 10 | Prizá, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγιώργη Σερβίας | Pairi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Προεδρείου). **ΞΑΡΧΕΡΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάφας 6 | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, pl. Εξαρχείου, | Mo Better, Θερμοστοκλέους & Ερμούδης, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκοκτού, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώθης 38 | Πεννταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θερμοστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Χόρτες, Βαλτετισίου 35 | Wunderbar, Θερμοστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΙ:** Τραμ, Μαυρομικαλή 168, **ΚΟΛΟΝΑΚΙ:** Closer, Σισιά 21 | Mommy, Δελφών 4 | Tribecca, Σκουφά 44 | Έν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Θεομάρτη 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De Luxe, Φαλήρου 15, Μακρυμνήγιν, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκων 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμίου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Αμέντιν, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Ινοtheka, πλ. Αδυσσινίας 3 | Καρενίνο Θησείο, Ακρόμαρτης 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πλά-Πουλ (σάλν), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατάτα, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΟΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Ασπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θέατρο 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισαούλι 13 | Yorga Bala, Ρήγα Παλαμίδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισαούλι 22 | Ψύρρα, Μισαούλι 19 | Άστρον, Τάκν 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Γκαζίκι, Τριτοπέλεμου 31 | Νηπαγγωγιε, Κλεάνθους 8 | Mad, Περσεφόνης & Δεκελίων 12 | Mama'sa, Περσεφόνης 41 | Tapas, Τριτοπέλεμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρόνης 18, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτιή Θερμοστοκλέους 154 | Un mundo, Ψηφάντου 176, **ΚΑΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεκαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογγίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου

ΚΕΝΤΡΟ: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΞΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότσαρη 6 | Gimnick, Τσαμαδού 15 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιθέρας 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Αντώνιος Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηρόδοτου 3 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Παρ Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το βρακι, Σκουφά 50 | Boesja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαιστού 24, **ΨΥΡΗ:** Central Hair Company, Πρύα Παλαιού 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 16 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλάδος 9, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopson Records, Ασιατών 24, **ΓΥΛΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΙΚΑΡΑΚΙ:** Madness Store, Φυρνής 31 & Δαμνρέως, **ΝΕΑ ΣΥΜΗΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίν 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριακή 6-8

καταστήματα

ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπείου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Κοαν-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΧΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΤΡΑΣΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10

ΚΕΝΤΡΟ: Άστυ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφавίλ, Μαυρομυχάλη 168

σινεμά

ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κασιώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Ακτο, Κρανσού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243

χώροι τέχνης

ΚΕΝΤΡΟ: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1,
ΞΑΦΙΣΙΑ: Shear Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωδοδόκου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιεάννα Τούττα, Αρματολίων & Κλεφτών
48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυροβιλάκη 168, **ΠΑ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Χώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΩΔΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρτινος 29, | Καλοφάνης, Καψάνη
40, **ΘΗΣΙΟΣ:** Bernier / Eliades, Επαρχιάκος 11, | Ελένη Κορωναίου, Μιντασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΧΥΡΙΣΤΕΙ:** Gazon Rouge,
Βικτωρος Ουγκό 15 | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.anonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμιοίου 10, Βαρθολομαίο Πλατεία | Batagiani Gallery, Αγ.
Αναργύρων 20 | Els Hanaper, Μελανθίου 2 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xippas Gallery, Σοφοκλέους 53A | Α.Δ., Παλάδος 3 | Μικρό
Πολυτεχνείο, Πλ. Ασμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΩΔΩΝΟΣ:** Επί Κωλών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουνιέρας 59 &
Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνοχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παππά & Φιλελλίνων

DO THE VELVET και στην υπόλοιπη Ελλάδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καφέ - bar - εστιατόρια: Elvis, Λεωφ. Νίκης 21 | Θερμαϊκός, Λεωφ. Νίκης 21 | Νίκης 35, Λεωφ. Νίκης 35 | Grotesque, Παύλου Μελά 4 | Το νερό που καίει, Προξένου Κορομπλά 47 | De Facto, Παύλου Μελά 19, **καταστήματα:** Αίγιλη, Αγίου Νικολάου 3 & Κασσάνδρου | Art House, Βογατσίου 4 | A.Z.A. video club, Παλαιών Πατρών Γερμανού 5 | Εναλλακτικό Κάπνισμα, Μπαλάνου 32 | Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Lotus, Σκρά 7 | Noise Records, Λ. Μαργαρίτη 6 | Stereodisc, Αριστοτέλους 4, **βιβλιοπωλεία:** Γαλλικό Γραφείο, Λεωφ. Νίκης 3 | **χώροι τέχνης:** Gallery Kalfavan, Προξένου Κορομπλά 43 | TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13

Γερμανίας 3 | Αναστασία Καπρινάκη | Πασαλιούνη 15
Ποσειδώνιο, Τσιμισκή 87 | Πρωτοπορία, Λεωφ. Νίκης 3, **χώρος τέχνης:** Gallery Kalfayan, Προξενιο Κορομηλά 43 | Πηλη. Χρύσ. Ζωρικής 15
ΧΑΛΚΙΔΑ Velvet cafe, Τζιραντίνι 12 **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Ανταναποπούλου 6 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** B-Side, Λ. Κατσώνη 1 & Εθν. Αντιστάσεως **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες
Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4 **ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ** Culture Net, Ανεμογιάνη Παζινού 3

NEW STAR
ΟΤΙ ΠΙΟ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΣΕ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ DVD-VIDEO

Αναπαράσταση, Μέρες του '36.
Ο Θίασος, Οι Κυνηγοί,
Ο Μεγαλέξανδρος, Ταξίδι στα Κύθηρα,
Ο Μελισσοκόμος, Τοπίο στην ομίχλη,
Το μετέωρο βήμα του πελαργού,
Το βλέμμα του Οδυσσέα,
Μία αιωνιότητα και μια μέρα,
Τριλογία : Το Λιβάδι που Δακρύζει

Θόδωρος Αγγελόπουλος

Ολόκληρο το έργο του μεγάλου δημιουργού σε dvd video
Ψηφιακό telecine και επεξεργασία από τα αυθεντικά αρνητικά 35 χιλιοστών,
υπό την επίβλεψη του Θόδωρου Αγγελόπουλου
κυκλοφορούν τα 7 πρώτα dvd της σειράς

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ : NEW STAR ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 13 17671 ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΗΛ: 210 9512991-981 FAX: 210 9566245

Timberland Make it better.

WHEREVER
THERE'S
WATER,
THERE'S
TIMBERLAND

THE ANNAPOLIS

The Annapolis, the classic boat shoe from Timberland. Great looks. Premium water resistant leather and a single-length rubber outsole for flexibility and great slip resistance on wet surfaces. And the Smart Comfort® system for all day comfort and support. It's all designed to give you confidence, whenever there's water around.